

Szám.

as

általa

jusági

tő.

n.

fsbühl

a.

ózsák.

ai. —

élet-

tékok.

és egy

A ma-

ácska.

s táb-

50 kr.

a bré-

r ifju-

kép-

2 frt.

lte, a

veszé-

uzott

otta :

mény

0 kr.

et je-

szí-

mfiak

edvü

anár.

0 kr.

elbe-

kek-

lába

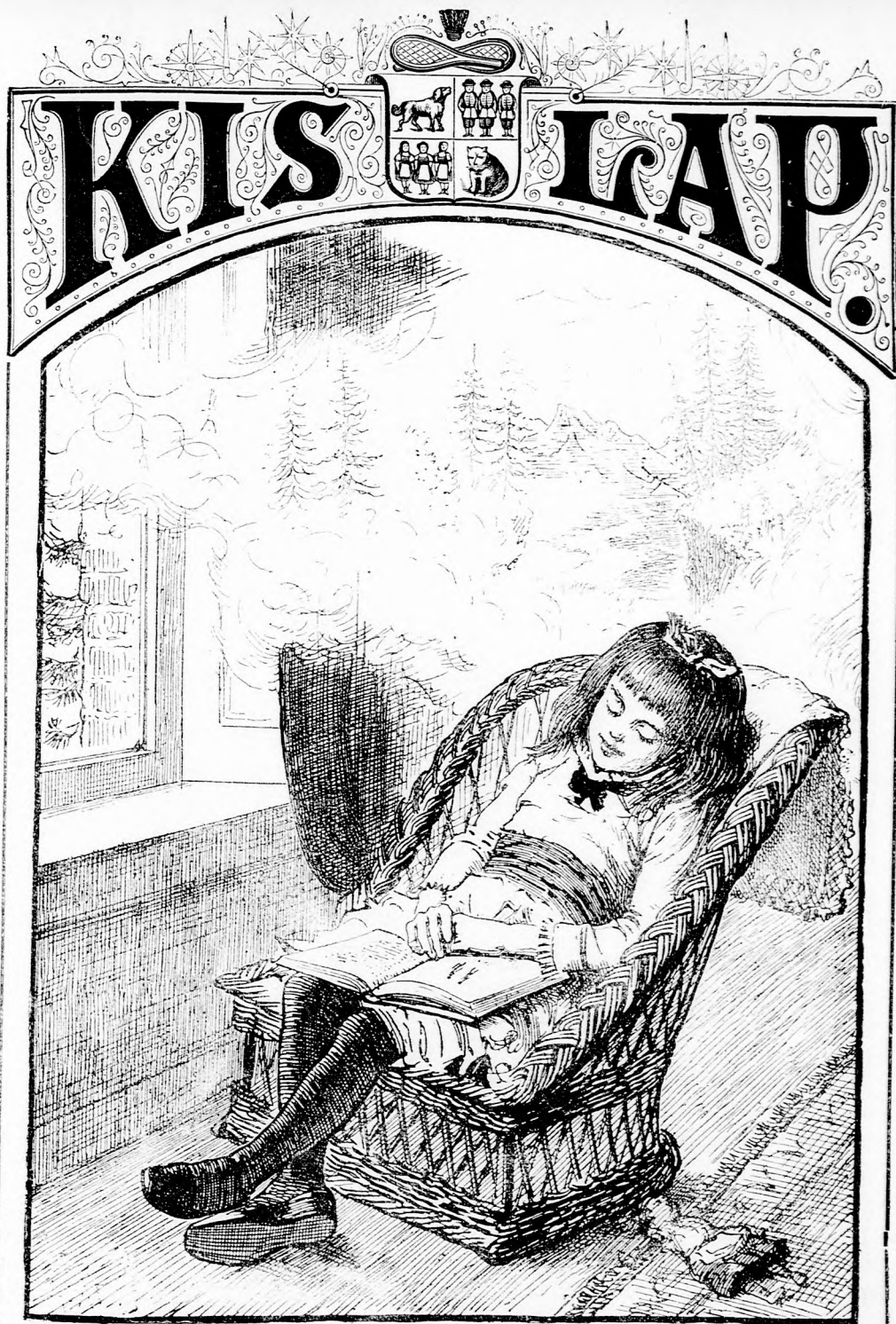
frt.

etei

frt.

frt.

épület.

... EGÉSZ ERDŐSKÉT LÁTOTT KARÁCSONYFÁKBÓL. (Lásd a 416. lapon.)

XLI. kötet, 26. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1891. december 27-én.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

A KIS DADA.

— Karácsonyi történet. —

Irta Simon bácsi.

FŐVÁROS utcazáin ezer meg ezer ember jár-kei. A sok fényes bolt mind tele vevővel. Itt a szebbnél szebb játékokat árulják, ott a gyönyörű könyveket, amott meg az édes csemegét, aminek a látása is gyönyörűség. Az emberek olyan sietve, olyan mohón igyekeznek vásárolni, mintha attól tartanának, hogy mások elkapkodnak előlük mindent és nekik nem marad semmi.

Az örömtől izgatott sokaságban busan ballag egy magános férfi. Széles, erős vállait lenyomta a gond terhe, azért jár olyan görnyedve. Kezeit rövid zekéje zsebjeibe dugva, fejét a vállai közé huzva, földre szögezett tekintettel halad a népes utcákon.

Munkás ember. Két erős kezének munkájával tisztességgel eltartotta családját; de két hete munka és kereset nélkül van.

Ez idő óta az egész napot avval tölti, hogy sorba járja a műhelyeket; egyik gyárból ki, a másikba be.

Hiába mondja, hogy elvállal minden munkát, ámbár van tanult mestersége is: timárságot folytatott a jobb időkben.

De egyszer, hogy oda kapta fél kezét a gépnek sodró szíjja, hónapokra munkaképtelen lett. Látták elmarjult karját és mindenütt vissza utasították. Még ahol nem nézték volna is ezt a fogyatkozását:

az egyik helyen későn járt, amásik helyen meg korán. Ott azt mondták, mért nem jött a mult héten? — emitt avval biztatták, jőjjön majd tavasszal.

»Gyermekeimnek kenyeret köll adnom!« Ez hangzott lelkében. Ez a szó nem hagyta aludni, mikor este hasztalan járásaiból fáradtan tért haza. Ez állította talpra kora hajnalban és ösztökölte, hogy csak gyorsan, gyorsan lásson munka után. És ez a gondolat az, mely eddig nem engedé őt elcsüggedni.

De ma mégis elcsüggedt. Hogy éppen ma, a szent nap előestéjén! Ma, mikor a boldogsággal együtt új remény költözik a szívekbe, az ő szívet a remény végső sugara akkor hagyja el.

Czövek Mártonnak hívják ezt az embereges embert. Derék, igyekező munkás és a saját hibáján kívül jutott ebbe a helyzetbe.

Nagy lelki kinok gyötrötték Márton mester szívet, amint így a főváros népes utcazáin ödöngött.

Hiszen az ő gyermekei is jó, kedves teremtések és az ő szívének drága kincsei.

Még csak két hónappal ezelőtt is milyen boldogan álmodoztak, milyen szép képeket főtöttek maguknak a jövendő Karácsonyról. Mikor este a fárasztó nap-szám után megtért vidám családi körébe és az apróság körül vette — ki az ölébe, ki a térdére, a hova leghamarabb furakodni tudott — és élénk zsinatolással elbeszéltek a napi eseményeket: a beszéd vége mindig a közelgő Karácsony volt.

— Ugy-e, édes apám, nekünk is hoz a Jézuska ajándékot Karácsonyra, nemcsak a Molnárék Juliskájának?

— Hoz bizony, kedveském, mert ti jó gyermekek vagytok.

— A Juliska tudja is már, hogy neki a Jézuska egy baba-szobát hoz, amiben szék is van, meg diván is, meg asztal is.

— Majd hoz nektek is, csak legyetek jók és várjatok türelemmel. Én is segítek majd: elébe megyek a Jézuskának, mikor éppen házról-házra jár, és ha találkozom vele, megkérem szépen: »Édes Jézuskám, az én apróságaimról se felejtkezzél ám meg, mert azok aranyos jó gyermekek!» Majd meglátjátok, hogy hozzánk is eljön.

— Beh szeretném, ha nekem olyan szép kis edényt hozna, amiben főzőcskét lehet játszani.

Ez volt az Esztike kívánsága.

— Nekem meg kocsit, ostort! kiáltá Feri, és a nyelvével már is csettentett, a kezével meg olyan mozdulatot tett, mintha már az ostort suhintaná.

Bezzeg Ilonka, a legkisebbik gyermek nem volt olyan szerény.

— Netem isz edént, netem isz toczit, med asztalt, med egy babát, amelyit aludni tud; de egy idazi babát ám!... med egy tisz pohalat, olyan nem idazi pohalat, hanem ilyen piczite tisz pohalat amibül a baba iszit, med egy tisz házat, med szot, szot lovactzát, med mindent.

Az édes apa helyben hagyta, hogy mindent-mindent hoz a Jézuska. Hiszen tudta ugyanis, hogy a legcsekélyebb ajándék is végtelen boldogsággal tölti el háladatos kis szívöket.

E szép esték kedves emlékei ujulnak fel Márton mester lelkében, amint a hideg utcákat végigjárja; a kedves csevegés csendül meg fülében.

Szívében kinos gyötirelem és a keserü fájdalom mintha meg akarná fojtani, úgy szorongatja a torkát.

— Kedves, drága gyermekeim! Hiába keresem, nem találkozom a Jézuskával. Hiába biztattalak — nem lesz Karácsonyra örömetek. Oh Istenem!.. még kenyerük se lesz! Az én gyermekeim éhezni fognak!

Az erős férfi megtántorodott e bús gondolattól. Oda támaszkodott a falhoz, hogy el ne essék. Majd ismét gyors léptekkel neki indult, mint akinek nincs elveszteni való ideje. Azután megint egyszerre meglasztja lépéseit. Támo-lyogva ballag. Minden kirakat előtt megáll és hosszasan elbámul. Néz, de nem lát semmit.

Szívét elzsibbasztotta a bánat, tagjait a nagy hideg. Nem érez már semmit. Mintha nem is ő járna ott, hanem egy egészen idegen ember. Belőle csak a hang maradt meg. És ez a hang néha-néha oda szól ahhoz az idegenhez: »Hogyan mégy most haza gyermekeidhez?... Miért nem mégy már?...«

E hangokra az idegen csak megrázkódik. Nem válaszol, hanem ballag tovább gondolat és cél nélkül.

Igy barangol elhagyatottan a zajos utcákon. Már a sötétség is leereszkedett, s ő még egyre ödöng. Sűrű köd bocsátkozott le s ő még mind egyre bolyong.

Ki tudná leírni az apa fájdalmait, aki gyermekeinek nem tud kenyeret adni?

És ma Karácsony előestéje van! Boldog emberek ezrei sietnek el mellette. Mindenkinek olyan sürgetős a dolga, mindenkinek csomag van a kezében. Mindenki boldog érzettel siet haza kerülni a kedves család körébe. Mindenki boldogság a szívében és öröm az arcán.

Márton mester mind egyre bolyong a ködös városban.

* * *

A Czövek Márton lakása kiinn volt az Ujpesti-uton. Egy félre eső, magányosan álló házikóban huzódott meg családjával. A városban nagyon drága a lakás.

Tavasszal és nyáron csak megjárta. A gyermekek kün játszhattak a homokos udvaron, vagy ki-kijártak a mezőre. De télen nagyon elhagyatott, kietlen hely volt az. Hát még ha olyan egész egyedül vannak a gyermekek, mint éppen ma!

Édes anyjuk a városba ment. Fialtal urakra mosott és most haza vitte a fehérmüt. Hátha kapna egy kis pénzt. Mikor elment, így szólt:

— Esztike, jól vigyázz a kis testvéreidre. Itthon leszek még este előtt. Azután ma édes apa is korábban jön haza. Meg a jó Erzsók néni is majd csak benéz hozzátok. Itt van mindnyájotoknak egy-egy darab kenyér. Ne egyétek meg mindjárt, hanem csak uzonnára. Azután jók legyetek édeskéim! Majd akkor hoz ám a Jézuska sok mindent.

Sorra csókolta gyermekeit, és a nehéz ruhás-kast felkapva, sietett a városba.

Esztike pedig jó kedvvel fogott a rábizott feladathoz. A hét esztendő kis dajka ugyancsak jól értette a dolgát. Máskor is bizta már rá édes anyja a testvérkéit. Hiszen ő már öreg lány, már hét esztendő, innen-onnan iskolás lesz!

Először is tanácsot tartott apróka testvéreivel: a négy éves Ferivel s a két éves Ilonkával, hogy mit játsszanak? Azután sorra vették azokat a játékokat, amiket nyáron a többi gyermekektől tanultak a mezőn. »Kis kacsa fürdik.« — Ispilángi rózsza«. — »Angyal és ördög«. Nagyon szépen telt az idő a vidám játékok mellett.

Aztán Erzsike talált ki játékokat. Játsoztak királyt. Az Ilonka nyakába kötötték hátul az édes anyja kötényét és senkisé tagadhatta, hogy nem ő a királyné.

Alig volt oda édes anyjuk egy félóraig, már Feri avval állott elő, hogy »uzonnázzunk!« Ilonka is az ő pártján volt, hogy hát »uzonnázzunk!«

A kis dajka elő vette a három darabka kenyeret és azt mondá:

— Tudjátok mit? Játsszunk főzőcskét!

Nagy tetszéssel fogadták ezt az indítványt. »Játsszunk főzőcskét! Játsszunk főzőcskét!«

Mindjárt előkészületet tettek a nagy traktáshoz. Az asztalfiából előkerült egy darab papiros; ezt négy darabra szakították. Ez lesz a fazék, meg a lábas, meg a tál, meg a tányér. A kenyeret darabokra tördelték, a belét elmorzsozták. Ez lesz a leves, meg a hus, meg a főzelék, meg a sütemény.

Esztike szakácska siettek, megfőtt egyik p... eziót.

— E... enni. Te... megéget

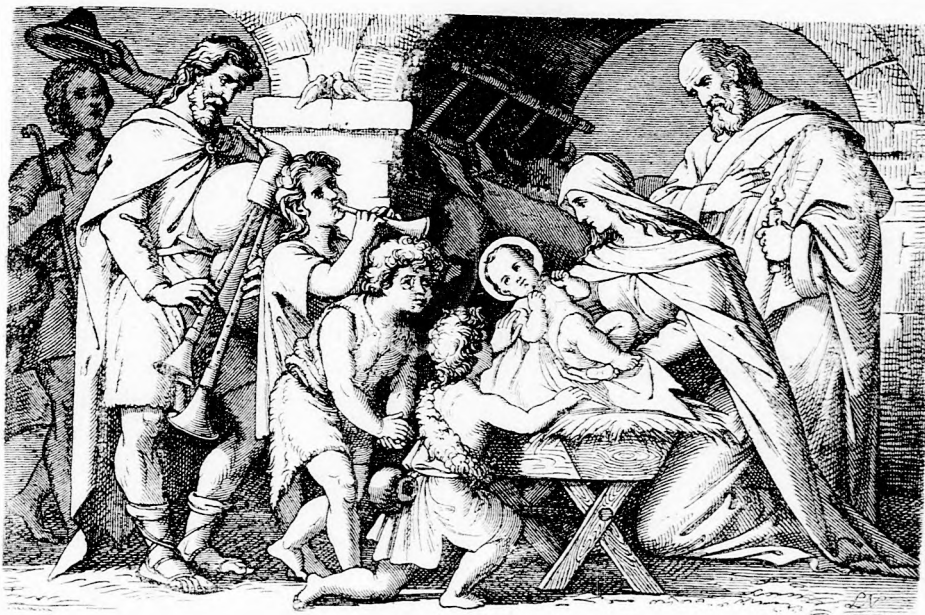
mama, ok... met Me... járja a... dobi háti... jókedv me... Esztike... Eldalolta... gulat minc

Esztike volt a gazdasszony, Ilonka a szakácsné. Neki gyürközve gyurtak, reszelték, törülgettek, mosogattak. Végre megfőtt az étel. Esztike kitálalt. Mind-egyik papiros tányérra kiadta a porciót.

— Ez a leves, ezt szürcsölve köll enni. Te Feri, te nem is fujod; majd megégeti a szádat! Ez itt a hus, ezt

jól meg köll rágni. Meg ez a sütemény! Ejnye Feri, hát te egyszerre bekapod? Nem tudod, hogy a süteményből csak kicsit szabad harapni, csak ugy kóstol- gatni kell?

A fényes lakomának vége. Feri ugyan ugy érzi, mintha csak játékból evett volna és ugyancsak elkelve nála az igazi uzsonna. De Esztike, a hét éves kis

A BETLEHEMI JÁSZOL. (Lásd a 417. lapon.)

mama, okos észszel más felé tereli a figyel- met. Megint játékhoz fognak. Sorra járja a »Csipi csóka«, meg a »Dobi dobi háti«. De tudja Isten, a vigság, a jókedv mégis kezdett alább hagyni.

Esztike már a fésűvel is muzsikált. Eldalolta a kedves nótákat, de a han- gulat mindegyre rosszabbra fordul. Hiába

a játék, hiába a nóta! Egyéb köll nekik.

A kis dajka érzi, hogy nemsokára kitör a lázongás, amikor neki nem lesz már semmi hatalma. Azért minden erejét össze szedi, hogy ezt megakadályozza. Me- sél nekik, mesél gyorsan, sietve. Jófor- mán értelme sincs annak, amit beszél;

de a szavakkal majd más felé fordítja a figyelmet.

Hiába minden igyekezet. Az elégtelenség kitört, még pedig ilyen szavakban:

— Édes anyám! De soká jön már az édes anya!

A kis dajka váltig biztatta őket, hogy mindjárt itthon lesz édes, és hoz cukrot meg almát, meg mindent. A kicsinyek nem hajtottak a szép szóra. Mind sürribben és mind hangosabban emlegették az édes anyát. Végre hangos sirásra fakadtak.

Esztike nem tudott hová lenni. A hét éves vitéz leányka már maga is kezdi elveszteni a bátorságát. Mitévő legyen? Oh, bárcsak itt is volna már az édes anya!

De az még mindig késett. Esztike már kifogyott minden biztató szóból. Végre egy gondolata támadt.

— Tudjátok mit? Majd kiszaladok a sarokra megnézni: jön-e már édes anyánk?

És ferge picziny lábaival kiiramlott, kezét a szeme fölé tartva, erőlködött, hogy édes anyját meglássa. Pillanat alatt ismét vissza tért a magányos házba kicsi testvéreihez. Ujra csak biztatni kezdte őket, hogy azonnal itthon lesz az édes anya.

A siró gyermekeket nem tudta lecsillapítani. Ekkor a végső eszközhöz fordult.

— Megvárjuk édes anyát oda kinn a sarkon. Jó lesz?

A sirás egyszerre megszűnt. Esztike előkeresett egy nagy kendőt, abba bele pólyázta Ilonkát, hogy csak az orra

hegye látszott ki. Ferire ráadta a zekét. Azután Ilonkát fölvette az ölébe. Alig tudta czipelni, majd a földet érte a lába a babának. De azért a kis pesztra nagy igyekezettel hurczolta ki a sarok felé. Feri meg kis nénjének a ruhájába kapaszkodott. Utközben meg nem szünt Esztike biztatnia hugoskáját. Mindjárt jön az édes anya, bizony! Hoz szép játékot, meg süteményt, bizony! Ugy-e jó lesz Ilonkám?

A széles ország-ut néptelen. A gyári munkások már haza mentek ünnepelni. Csupán egy öreg anyóka tipeg arra. Nem hagyhatja szó nélkül, hogy a gyermekcsoport ilyenkor jár kívül.

— Ejnye te rossz lány! Mit czipeled ki azt a kis gyereket ebben a hidegben az utcára? Nem viszed be mindjárt! Nézze meg az ember a haszontalanját! — És duruzsolva tovább tipegett.

Esztikének nagyon fáj, hogy a jó igyekezetért így megdorgálják. Nem is tudott felelni fájdalmában. A két szemébe két kövérke könnyesepp tolt. A dorgálás következtében elhatározta, hogy vissza megy a házba, csak még egy pillanatig vár.

Szemeit hasztalan erőlteti... édes anya csak nem jön.

Egy fényes uri szánkó közeledett. A lovakon sűrű csengők csilingelnek. Azt még be lehet várni. Hadd gyönyörködjenek benne a gyermekek.

— Nézd Ilonkám, szánkó! Gyí czoczó, gyí! Így megyünk Ilonkával szánkózni, ha édes anya haza jön.

Feri is úgy lóbálja a kezét, mintha ostort tartana.

A bakon cifra kocsis, benne a szánkóban egy ur ül. Valami írásokat olvas nagy szorgosan. Pedig jobb volna ha vigyázna; akkor észre venné, hogy egy csomagot kirántott a zsebéből, a csomag meg kiesett a szánkóbul.

De Esztike észrevette, kiáltott is a kocsisra, hogy álljon meg; ám gyöngye hangja elveszett, és a szánkó egy perc alatt eltűnt a szeme elől. Esztike fölvetette a csomagot. Ugy látszik, csak papiros; hanem azért jó lesz tányérnak, ha máskor főzőcskét játszanak.

A kis dajka befelé czipeli testvérkét, aki folyton gügyög. Hogy ment a czoczo, hogy repült a szán, hogyan patogott az ostor. A szobában aztán eszébe jutott, hogy meg is köllene nézni azt a csomagot. Hát csakugyan papiros volt benne. Egyforma nagyságu papiros-szeletek.

A kis pesztrának nagy hasznára voltak.

– Nézd csak Ilonkám, milyen szép angyalkák vannak ezen a papiroson. Milyen sok szép czifraság. És itt a másik oldalon is. És milyen gyönyörű kék a színe!

Feri is kapott egy csomót a szép angyalos papirosból. Könnyen meg lehetett rajta osztzkodni: egyik olyan volt mint a másik. És most elkezdtek játszani a szép színes képekkel. Sorba rakták a székeken. Azután templomot játszottak. A szoba egyik sarka volt a templom, az angyalos papirosokat pedig sorba felragasztották a falra s buzgón énekeltek hozzá. Egy kis ideig elfelejtkeztek a sirásról.

* * *

Édes anyjok ezalatt gyors lépésekkel sorba járta az urakat, akikre mosott. Bizony kevés volt a szerencséje. Az egyik ur haza utazott ünnepelni, a másik elsején fog pénzt kapni, majd akkor fizethet; a harmadik nem volt otthon; azt mondták, csak hat óra tájt jön haza.

Mit csináljon szegény asszony? Már ugyis este van; a sok szaladgálás közt elmúlt az idő. Haza menjen pénz nélkül, vagy megvárja az urat? De hogyan vannak otthon a gyermekei? Mit csinálnak majd, ha rájuk sötétedik? Azzal vigasztalódott, hogy hiszen a férje megígérte, hogy már délután haza megy. Ez a gondolat némiképp megnyugtatta.

A gyermekek ezalatt otthon eljártak egy darabig; de, hogy sötétedni kezdett, nem fogott már rajtok semmi sem. Nem köllött már azoknak az angyalos papiros sem, csak az édes anyjok köllött.

Hangos sirás töltötte be a szobát. A bátor Esztike addig-addig biztatta apró testvérkét, míg maga is elvesztette minden bátorságát. Addig mondta: »ne sirj édes Ilonkám, ne sirj Ferikém!« — míg ő maga is sirva fakadt.

Ferikét föltette az ágyra, Ilonkát pedig valahogy lefektette a bölcőbe, maga pedig a bölcő fölé hajolva, elkezdte ringatni, és sirástól fuldokló hangon énekelé az Ilonka kedves nótáját hogy:

Minden áldott este
Hatot üt az óra.

Bizony pedig már a hetet is elütötte. Keserü ének, melynek a vége zokogás.

A gyermekek végre elaludtak és a vitéz kis lány egyedül volt ebben a siket

de a szavakkal majd más felé fordítja a figyelmet.

Hiába minden igyekezet. Az elégtelenség kitört, még pedig ilyen szavakban:

— Édes anyám! De soká jön már az édes anya!

A kis dajka váltig biztatta őket, hogy mindjárt itthon lesz édes, és hoz csukrot meg almát, meg mindent. A kicsinyek nem hajtottak a szép szóra. Mind sűrűbben és mind hangosabban emlegették az édes anyát. Végre hangos sírásra fakadtak.

Esztike nem tudott hová lenni. A hét éves vitéz leánya már maga is kezdi elveszteni a bátorságát. Mitévő legyen? Oh, bárcsak itt is volna már az édes anya!

De az még mindig késett. Esztike már kifogyott minden biztató szóból. Végre egy gondolata támadt.

— Tudjátok mit? Majd kiszaladok a sarokra megnézni: jön-e már édes anyánk?

És fúrge picziny lábaival kiiramlott, kezét a szeme fölé tartva, erőlködött, hogy édes anyját meglássa. Pillanat alatt ismét vissza tért a magányos házba kicsi testvéreihez. Ujra csak biztatni kezdte őket, hogy azonnal itthon lesz az édes anya.

A síró gyermekeket nem tudta lecsillapítani. Ekkor a végső eszközhöz fordult.

— Megvárjuk édes anyát oda kinn a sarkon. Jó lesz?

A sírás egyszerre megszűnt. Esztike előkeresett egy nagy kendőt, abba bele pólyázta Ilonkát, hogy csak az orra

hegye látszott ki. Ferire ráadta a zekéjét. Azután Ilonkát fölvette az ölébe. Alig tudta czipelni, majd a földet érte a lába a babának. De azért a kis pesztra nagy igyekezettel hurcolta ki a sarok felé. Feri meg kis nénjének a ruhájába kapaszkodott. Utközben meg nem szünt Esztike biztatnia hugoskáját. Mindjárt jön az édes anya, bizony! Hoz szép játékot, meg süteményt, bizony! Ugy-e jó lesz Ilonkám?

A széles ország-ut néptelen. A gyári munkások már haza mentek ünnepelni. Csupán egy öreg anyóka tipeg arra. Nem hagyhatja szó nélkül, hogy a gyermekcsoport ilyenkor jár kívül.

— Ejnye te rossz lány! Mit czipeled ki azt a kis gyereket ebben a hidegben az utcára? Nem viszed be mindjárt! Nézze meg az ember a haszontalanját! — És duruzsolva tovább tipegett.

Esztikének nagyon fájt, hogy a jó igyekezetért így megdorgálják. Nem is tudott felelni fájdalomában. A két szemébe két kövérke könnycsepp tolult. A dorgálás következtében elhatározta, hogy vissza megy a házba, csak még egy pillanatig vár.

Szeméit hasztalan erőlteti... édes anya csak nem jön.

Egy fényes uri szánkó közeledett. A lovakon sűrű csengők csilingelnek. Azt még be lehet várni. Hadd gyönyörködjenek benne a gyermekek.

— Nézd Ilonkám, szánkó! Gyi czoczó, gyi! Így megyünk Ilonkával szánkózni, ha édes anya haza jön.

Feri is ugy lóbálja a kezét, mintha ostort tartana.

A bakon cifra kocsis, benne a szánkóban egy ur ül. Valami irásokat olvas nagy szorgosan. Pedig jobb volna ha vigyázna; akkor észre venné, hogy egy csomagot kirántott a zsebéből, a csomag meg kiesett a szánkóbul.

De Esztike észrevette, kiáltott is a kocsisra, hogy álljon meg; ám gyöngé hangja elveszett, és a szánkó egy perc alatt eltűnt a szeme elől. Esztike fölvetette a csomagot. Ugy látszik, csak papiros; hanem azért jó lesz tányérnak, ha máskor főzőcskét játszanak.

A kis dajka befelé czipeli testvérkéjét, aki folyton gügyög. Hogy ment a czoczo, hogy repült a szán, hogyan patogott az ostor. A szobában aztán eszébe jutott, hogy meg is köllene nézni azt a csomagot. Hát csakugyan papiros volt benne. Egyforma nagyságu papiros-szeletek.

A kis pesztrának nagy hasznára voltak.

— Nézd csak Ilonkám, milyen szép angyalkák vannak ezen a papiroson. Milyen sok szép czifraság. És itt a másik oldalon is. És milyen gyönyörű kék a színe!

Feri is kapott egy csomót a szép angyalos papirosból. Könnyen meg lehetett rajta osztzkodni: egyik olyan volt mint a másik. És most elkezdtek játszani a szép színes képekkel. Sorba rakták a székeken. Azután templomot játszottak. A szoba egyik sarka volt a templom, az angyalos papirosokat pedig sorba felragasztották a falra s buzgón énekeltek hozzá. Egy kis ideig elfelejtkeztek a sirásról.

* * *

Édes anyjok ezalatt gyors lépésekkel sorba járta az urakat, akikre mosott. Bizony kevés volt a szerencséje. Az egyik ur haza utazott ünnepelni, a másik elsején fog pénzt kapni, majd akkor fizethet; a harmadik nem volt otthon; azt mondták, csak hat óra tájt jön haza.

Mit csináljon szegény asszony? Már ugyis este van; a sok szaladgálás közt elmúlt az idő. Haza menjen pénz nélkül, vagy megvárja az urat? De hogyan vannak otthon a gyermekei? Mit csinálnak majd, ha rájuk sötétedik? Azzal vigasztalódott, hogy hiszen a férje megígérte, hogy már délután haza megy. Ez a gondolat némiképp megnyugtatta.

A gyermekek ezalatt otthon eljászottak egy darabig; de, hogy sötétedni kezdett, nem fogott már rajtok semmi sem. Nem köllött már azoknak az angyalos papiros sem, csak az édes anyjok köllött.

Hangos sirás töltötte be a szobát. A bátor Esztike addig-addig biztatta apró testvérkéit, míg maga is elvesztette minden bátorságát. Addig mondta: »ne sirj édes Ilonkám, ne sirj Ferikém!« — míg ő maga is sirva fakadt.

Ferikét föltette az ágyra, Ilonkát pedig valahogy lefektette a bölcőbe, maga pedig a bölcő fölé hajolva, elkezdte ringatni, és sirástól fuldokló hangon énekelé az Ilonka kedves nótáját hogy:

Minden áldott este
Hatot üt az óra.

Bizony pedig már a hetet is elütötte. Keserü ének, melynek a vége zokogás.

A gyermekek végre elaludtak és a vitéz kis lány egyedül volt ebben a siket

pusztaságban. Kimondhatatlan aggodalom szállta meg szívét. Szeretett volna hangosan kiáltani, de megijedt a saját hangjától. Szemeit le nem vette az ablakról; ott derengett még be a fénynek egy foltja. Az a folt is mind sötétebbre vált, kis szivecskéjében pedig a félelem mind nagyobbra és nagyobbra.

Végre elszibbadva és kimerülve leborult a bölcsőre és úgy aludt el; szemének szögletében még ott ült az utolsó könnyesepp.

Odakinn meg zúgott a szél és csikorgatta a meglódukt ablaktáblák sarokvasait.

Az édes anya eközben aggódó szívvel sietett haza. Hiában várakozott eddig, nem kapott pénzt. Ő is közel volt a kétségbe eséshez. Utközben találkozott férjével. Ennek már az arczáról leolvashatta, hogy az ő fáradságának sem volt sikere. Együtt mentek haza. Bánatos szívvel lépték át a küszöböt, és a bánatnem kisebbedett, mikor lámpást gyújtva, szeretteiket olyan elhagyatott állapotban találták.

Esztike a lámpás világra fölérzett. Az az aggodalom, mellyel elaludt, öröme változott, amint szüleit megpillantotta. Nem emlékezett több szenvedésre. Az édes anya, a jó apa látása mindent elfelejtetett vele.

Az édes anya sorra csókolgatta kedveseit. Esztikének a fejét az ölébe hajlotta, és simogatta, czirógatta.

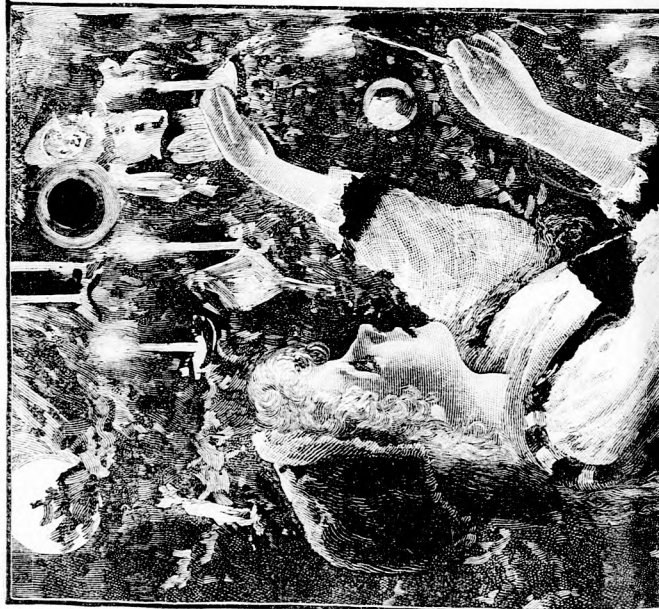
KARÁCSONYFA.

*Alszik a gyermek, vagy álmodik ébren?
Mily zene hallszik ott fen az éjben,
Mily kigypálása a mennyei boltnak?
S mind a karavangok zengve telongnak!*

*Terjed az illat is éjbe a légtér,
Légtér a földre, a télies mélybe.
Omlik a fényzón szerte derengve,
S éneket édesen gyermekek seve.*

*Gyermekek? Angyalok? Egy ez a kettő
Leng le a rózsaszínű puha felhő.
Rózsaszínű felhőknek ölén
Vallj ki ül ott papjási körében?*

*A kicsi Jézus, az isteni gyermek,
Hozza ajándokot annyi ezernek!
Ime mosolyra kibátta a szájszéleit!*

Márton mester még a szobában is folytatta a járás-kelést. Föl- s alámértte a szobát.

Egyszerre a szeme egy tárgyon akadt meg. Ott... ott a sarokban látott valamit. Hideg borzongás futott rajta végig

— Szerelmes Istenem!..

Erre már Esztike is megszólalt:

— Ugy-e édes apám, szép papiros!

Odakinn találtuk az utcán. Egy ur ejtette ki a szánkóból. Kiabáltam is utána, da nem hallotta meg.

Márton mesterrel egyet forgott a ház... az az angyalos papiros ezres bankó!...

Soha a leggazdagabb embernek a legfényesebb terme sem volt ilyen drága kárpitokkal kirakva, mint ennek a szerény hajléknak csupasza fala, amikor a gyermekek teleaggatták, hogy templomot zanak.

Nagy kísértés egy szegény emberre, ha ilyen véletlenül olyan rengeteg pénznek jut a birtokába. Márton mester azonban diadalmaskodott a kísértésen.

Nem könnyű volt a győzelem, de annál nagyobb dicsőségére vált az. »Ami nem az enyém, nem nyulok hozzá, akármilyen módon jutott hozzám!« Ezt mondta.

Becsületes és vallásos hitvese még inkább megerősítette őt szándékában:

— Maradjunk szegények, ugymond, csak a lelkünk le-

gyen nyugodt! Ki tudja, milyen szomorú helyzetbe jutott az, aki ezt a pénzt elvesztette! — Így szólott.

Hát elvesztette volna az elméjét? Vagy káprázat, amit ott lát? Közelebb megy és fölvesz egy angyalos papirost.

Elhatározták, hogy Márton mester még az-nap este fölkeresi azt az urat.

— Karácsony szent éjszakáján nem szabad ilyen gonosz esábitóval egy födél alatt hálni. És nem szabad engedni, hogy ama szerencsétlennek szent ünnepét megrontsa a veszteség fölött való buslakodás.

Márton mester gyors léptekkel indult a városba. Az volt a szándéka, hogy ha a kárvallottat nem találja, a rendőrséghez adja át a pénzt.

Amint így sebbel-lobbal halad, észre sem veszi Kaszás szomszédot, a hordárt, aki hazafelé igyekszik. De ez oda kiált hozzá:

— Adjon Isten! Hallotta-e szomszéd a nagy ujságot, hogy Dunai Sándor, a gazdag gyáros, itt az Ujpesti-uton elvesztett százezer forintot?

— Kicsoda?

— Dunai Sándor gyáros.

— Hála Istennek! kiáltott Márton mester és tova iramodott.

Kaszás szomszéd meg csak a fejét esóválta. A gyáros elvesztette a pénzét, szegény szomszéd meg az eszét. Ez már sok ujság egy napra.

* * *

Dunai gyárosék fényes házában nagy szomorúság és levertség uralkodik. Gyászos Karácsony-este az! Nem ilyenhez szoktak volt ebben az uri lakban, és nem ilyenre készültek ott ma.

Még csak ma délután is a Dunai gyermekek mily élénk vágygyal repetek a mai est örömei elé!

Egész nap nem mentek sétálni. A nevelő-kisasszony nagyon el volt foglalva.

Még az édes anyjok sem vethetett ügyet rájuk. Valami nagy, titokzatos készülődés folyt a házban. Egész nap magukra voltak a gyermek-szobában. Még az ebédet is csak úgy sebtiben fogyasztották el.

Ugyan mi lehet az a nagy titok? Mi készül ott a nagy ebédlőben? Még a kulcs-lyuk is néma, az sem vall semmit, hiába pillantanak keresztül rajta kandi szemekkel. Néma biz' az, a benne rejlő kulcs elzárja a száját.

Hanem a gyermek-szoba ajtaja nincs befalazva, még csak be sínes zárva. Mikor a folyosón léptek hallatszanak. Gizike, a gyermek-kar vezére, kinyitja az ajtót, csak éppen annyira, hogy fitos orrocskáját kidughassa rajta.

Pillanat mulva vissza huzódik, örömpesve tudatja testvérkéivel:

— A Gyula bácsi jött nagy csomaggal!

A gyermekek ujjongva tapsolnak.

Ismét léptek zaja. Gizike ismét ott van a kémszemlén. Ujabb értesítés:

— A Misi bácsi nagy piros pakétával!

Ujabb örömrivalgás. Összefogózkodnak, úgy tánczolnak.

— Ugyan mi lehet benne? kérdi Béla; nem láttad a formájáról?

— Majd meglássátok: baba-színház lesz, jósolgatá Olga.

Csoszogás a lépcsőn. Egy hordár jön, temérdek csomaggal megrakodva.

Ugyan ki küldhette, ugyan mit hozott, ugyan kivel hozta?

Boldog a délután, és mégis, hogyan kívánják, bárcsak este volna már, amikor a lámpások kigyuladnak, a karácsonyfa fényben uszik.

Ez az örömmek a tetőpontja.

Bealkonyodik. Észre sem veszik és már este van. Pedig még nem is ozsonnáltak. Kinek is köll ma ozsonna! Csak egy a vágyuk: bár itthon volna már a papa! Az ő megérkezése a jeladás az ünnep megkezdésére. Miért is nem jön már a papa? Máskor már itthon szokott lenni ilyenkor. Jaj, mit hoz a papa? »Édes kedves papuskánk, gyere már!

Hallgatózva váraikoztak. Végre csendes szava, lódobaj . . . a szánkó besiklott a gyári lak kerti udvarába . . . az ismert lépések hallatszanak . . . a gyermekek sem tartóztathatják magukat. Hasztalan volt az intés, hogy addig ki ne mozduljanak a szobából, míg nem hívják őket. Apjuk elé rohannak, kezébe, ruhájába kapaszkodnak és úgy kísérik be a kivilágított ebédlőbe.

De az öröm pillanat alatt szomorúságra vált. Az édes apára alig ismertek rá. Arcza halvány, a nyájas vonásokat feldulta a bánat.

Édes anyjuk ijedve rohant elébe:

— Az Ég szerelmére Sándorom! . . . mi a baj?

Az ünnepre összegyűlt rokonság lelkenézve kérdezi: mi történt?

Dunai ur rekedt hangon mondja:

— Küldjétek ki előbb a gyermekeket!

Ezek ijedt arccal huzódnak vissza szobájukba, félénken tekintve atyjukra.

És ekkor Dunai ur előadta, hogy ma milyen csapás érte.

— Tönkre vagyok téve! Ma délután elvesztettem összes vagyonomat. Amint a gyárból az Ujpesti-uton a bankba hajtottam, valahogy kirántottam a zse-

bemből a csomagot. Ebben volt összes pénzem. Hasztalan kerestem, hiában jártam be az egész várost mint egy óriút. Vége mindennek!

És arcját kezeibe rejtve, lerogyott egy székre.

Mindenki érezte e csapás nagyságát. Senki sem merte, mert senki sem tudta vigasztalni.

Keserű fájdalom szállotta meg az egész családot. A nők kétségbe esve tördelték kezeiket, a férfiak némán tekintettek egymásra. Nem volt senkinek egy biztató szava.

Szomorú Karácsony este! Ott áll a földiszesített karácsonyfa. Ugyan ki gondolna most vele, hogy a gyertyáit föl is kellene gyújtani? A tündöklő csecsebecsék, a ragyogó játékok keserű ellentétet mutatják annak a nehéz bánatnak, amely a szívekre szállt.

A gyermekek sötét szobájukban üldögélnek. Az általános izgalom közt senki sem gondolt arra, hogy a lámpásukat meg köllene gyújtani. Szívkön valami kimondhatlan aggodalom vett erőt. A sötétség még csak rémesebbé tette a helyzetet.

Dunai ur meg néma fájdmában járkel a szobában. Senki sem meri háborgatni. Fojtó csend az egész házban.

Az előszobából egyszerre zaj hallatszik. A szobalány suttogva mondja valakinek, hogy most nem lehet bemenni senkinek . . . Amire erős férfi-hang csak annyit mond, hogy: »Muszáj!«

És nehéz léptekkel közeledett.

Az egész család a jövevény felé tekint, aki erős kézzel tolja el utjából az ellen-

kező cselédet. Munkás ember volt, arcza a sietségtől izgatott, haja a homlokára csapzott.

Czövek Márton volt.

Egyenesen a gyárosnak tartott. Nagy felindulásában csak szakadozott mondatokban tudott beszélni.

— Megvan a kis lányom Esztike . . . bevitte . . . játszottak vele . . . Itt van a itt van a pénze!

Ezzel az oldal-zsebéből kimarkolta és az asztalra tette a halom bankót.

Nagyon értelmetlen beszéd volt az, amit a munkás tagolva mondott, de azért rögtön megértette mindenki. Az egyszerű szavaknak csodálatos hatásuk volt.

Dunai ur, elveszett pénzének láttára, egy pillanatig mereven állott. De csak egy pillanatig. Azután elkezdett nevetni és sirni, és vele nevetett és sirt a család többi tagja. Egymás nyakába borulva, újra meg újra nevettek és sirtak. Mindenki beszélt, mindenki kérdezett és mindenki felelt egyszerre. A hangzavarból csak ennyit lehetett kiérteni: »Hála Istennek! . . . Milyen szerencse! . . . Istenem, Istenem! . . .«

Márton mester az általános felindulás közben szép csöndesen az ajtó felé hátrikált és már a kilincset fogta.

Dunai észrevette s két lépéssel hozzá ugrott, megragadta mellén a kabátot és felindulva kiáltott:

— Ember, mit cselekszik! Itt marad rögtön!? Jóltevőmet én ma elbocsátánám? Előbb osztozkodjunk az örömben, azután a kincsen. Mondom, egy tapodtat se innen!

— De jó uram, szabadkozott Márton mester, bocsásson, a családomhoz kell sietnem.

Dunai ur még mindig a Márton mester kabátját fogta.

— Innen ugyan nem megy egy lépést se! Hát családja is van? A családját is ide hozzuk! Messze lakik? Az Ujpesti-uton? Gyorsan, gyorsan be köll fogni a szánkóba! Én is vele megyek . . . dehogyan eresztem ki a kezeimből . . . együtt hozzuk el a gyermekeit és feleségét!

Mig a szánkóba befogtak, Márton mester pár szóval elmondta mostani nehéz állapotát, hogyan ment haza és hogyan találta otthon a pénzt, amit Esztike lelt az utcán.

Az egész uri társaság elérzékenyült az egyszerű elbeszélésen. Nem győzték Márton mester kérges tenyerét szorongatni.

Előállott a szán. Dunai ur bele ült Mártonnal és gyorsan repültek az ujpesti házikó felé.

* * *

Itt már helyre állott volt a lelki nyugalom. Ferike és Ilonka fölébredtek és az édes anya látása eloszlattott minden szenvedést. Az édes anya pedig ölébe vette őket és gyönyörű dolgokat beszélt nekik a Jézuska irgalmáról.

Egyszerre csengés-bongás hallik.

— Hallga! mondja Esztike; megint a csengő szánkó!

Bizony az volt az. Meg is állott a házuk előtt. Egy másodperc múlva édes apjuk jött egy idegen ural.

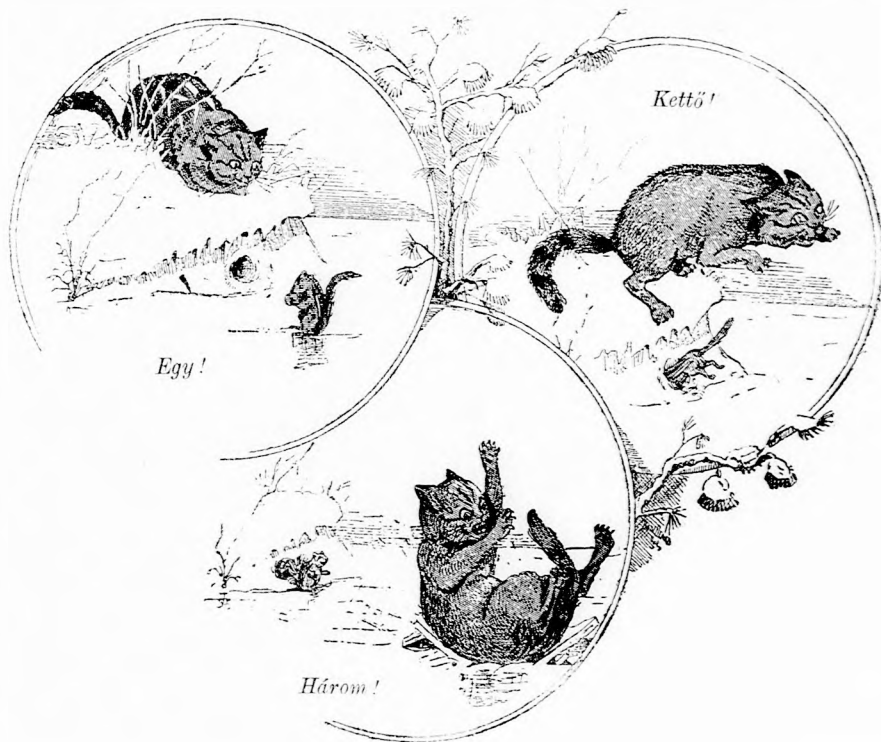
— Én Dunai gyáros vagyok, szólott az idegen, Márton mestert szóhoz sem en-

gedve jutni; az én pénzemet találta meg Márton mester, vagy is inkább ez a kis lány itt. (Ekkor már Esztikét ölelte és csókolta meg.) Most pedig jönnek velem, a házamba. Mindnyájan! Együtt ünnepeljük a Karácsonyt.

És nem várva feleletet, Ferikét és

Ilonkát is felkapta, össze csókolta és a magával hozott melegkendőkbe takarva, vitte őket kifelé.

Be, be! Mind be a szánkóba, a jó meleg bundába. Márton mestert és feleségét is gyorsan bele tuszkolta, felugrott maga is és aztán: »Kocsis hajts!«

EGY. KETTŐ, HÁROM!

Repül a szánkó. Cseng-bong a csöngetyü. »Gyi czoczo, gyi! Elvisszük az Ilonkát, Ferikét meg Esztikét!«

A bundába pólyált három gyerek azt sem tudta, hogyan történt, olyan gyorsan történt; azt sem tudta, mi történt; csak úgy sejtették, hogy valami varázs-

lás ez; csak azt érezték, hogy tündérek viszik őket.

Hát még, ami ezután történt!

A Dunai gyermekek a nagy öröm kitörésére oda hagyták setét szobájukat. Látva, hogy a többiek örülnek, ők is örültek.

Az előbb nem tudták, miért busulnak, most nem tudják, miért örülnek. Hiszen olyan édes dolog örülni!

De hamarosan megtudták, minek örültek.

— Hát a karácsonyfá? hangzott az édes anya szava. Nosza rögtön mind, aki csak jelen van, siet a karácsony-fához. Felrakják rá az utolsó díszet és sorba gyújtják meg a színes gyertyákat.

Fényben uszik az egész terem.

És nyílik az ajtó, és Dunai ur hozza a három gyermeket; utánuk meg Márton mester a feleségével lépett be.

Eszti ke, meg Ferike, meg Ilonka, kariaára nyílt szemekkel nézték a csudát, a gyönyörű karácsonyfát, a sok csillogó játékot, a tündöklő szobát. Hiszen ez csak a tündérország lehet.

Azután a gyermekeket kifejtik a nagy kendőkből és a szép uri asszonyságok sorra ölelik-csókolják őket. Azután azok a nyájas uri gyermekek kézen fogják és a karácsonyfához vezetik. Meg azután az a sok ajándék, az a szebbnél szebb játék, amilyent nem is kívánhattak, mert nem is tudták, hogy van ilyen is.

Következett a sok szép beszéd és kedves nyájasság. És mindenütt az öröm és mindenütt a boldogság.

— Halljuk Endrét is! kiált Dunai ur vidáman. Endre, Dunai ur unokaöcsse, már nem gyermek, hanem fiatal ember, felsőbb iskolába járó.

Még a gyermekek is kiabálják:

— Halljuk Endre bácsit!

— Halljuk Endrét! kiáltják minden felől.

Endre egy kissé zavarba jön, elpirul. Kabátja belső zsebéből kivesz egy papirost, kiáll a terem közepére és szavalni kezd.

Karácsonyi ének.

— Magad irtad Endre? kiált egy rokon és Endre még jobban elpirul.

— Ne zavarjuk a szónokot! csitítja a házi ur.

Endre folytatá:

Karácsonyi ének.

*Lótca-futca sürgő-forgó
Gondtól üzött emberek,
Sutba a sopánkodással,
Félre az okoskodással,
Legyetek ma gyermekek!*

*Hagyjátok a zugban a mérlegelést
S erszényteken üssetek jókora rést,
És arra vigyázzatok im egyedül,
Együtt legyen az, min a gyermek örül
S gondotok legyen csupán,*

*Hogy gyermeki szemből könnyre fakadjon,
Hogy bánatos arccal el ne aludjon
E szent éjszakán.*

*Telt marokból, bő kezekből,
Minden házban egyaránt,
Gyermekekre áldás düljön,
Minden szív ma felhevüljön
S minden szem legyen gyemánt.*

*Mert a méz,
Mit ma nyújt a drága kéz,
Késő évek hány keservét,
Terhes élet hány bajját
Édesíti meg jövőben!*

*És az apró boldogság,
Amit ma elrakosgattok
Emlékének tarsolyába,
Életének utjain:
Sivár, lombtalan pusztákon,
Hányszor nyújt majd enyhülést.*

*Hányszor nyul hozzája majdan
Fíradtságtól eltikkadva,
És a boldogan telt hajdan
Mindig nyujt vigasztalást.*

*Légyen hát estére kelve
Minden asztal kincessel telve,
A szív tiszta boldogsággal,
Nyájás hajlékunk világgal!*

— Éljen, éljen! hangzott minden felől, amint Endre befejezte a szavalatot. Mindenki tapsolt, még a gyermekek is, még Ilonka is az ő apró kaecsoival.

És azután következett a vacsora. Micsoda drága ételek! Még a neveiket sem tudják a bámuló gyermekek. És milyen sütemények és milyen édességek, milyen gyümölcsök! Gizike és testvérei úgy hordták össze tett marokkal a szegény munkás-gyermekeknek. Dehogy győzték megenni. Ami megmaradt, a zsebükbe tömködték bele a nyájás uri gyermekek.

És azután lefektették őket szép szobákban, gyönyörű fehér patyolat ágyakba. Dehogy engedte Dunai ur őket hazamenni ilyen késő éjszakán! Ott marasztotta az egész családot.

És a tündéri este után tündéri álmok szállották meg: A Jézuska jött el hozzájuk, nyájasan beszélgetett velök és szép ajándékokat osztogatott nekik.

Mi volt ebből a való és mi az álom? — dehogy tudták másnap reggel.

Nem lehet ez való, ami tegnap este történt velök. Mind az egész csalóka álom volt, azt tudták.

Pedig való volt. Most kezdődött az igazi zavartalan, csöndes boldogság.

Dunai ur nem bocsátotta ki többé házából Márton mestert. Ott a palotájában

rendezett be számára lakást. Gyermekei minden nap együtt játszottak Eszतिकével, Ferikével meg Ilonkával. És később együtt tanultak és együtt voltak boldogok.

Márton mesternek a gyárában adott foglalkozást, azonnal munkavezetőnek tette. Később szorgalma, becsületessége és ügyessége folytán egész gyárának vezetését rábizta.

A gyáros az ő gyárvezetőjével minden vasárnap estét együtt töltötte vidám meglegedésben, egyetértésben.

De mikor a Karácsony jött, azt mindig különös nagy fényvel és pompával ünnepelték meg. Nagy titkolózva mindent össze hordtak, ami a másíknak örömet szerezhet.

És mikor kigyultak a karácsonyfa mécesei, két boldog családra vetették fényöket.

A muló évek nyomtalanul eltűntek, csupán a karácsony-esték hagytak marandó nyomot.

Gyönyörűséges ünnep, boldogságos Karácsony, maradjon is meg drága emléked mindenkinek szívében!

A SZERETET ÜNNEPÉN.

(Képpel a czimlapon és a 424–425. lapokon.)

KÁR is volna kérdezni, mindenki tudja jól, melyik a legszebb ünnep az egész esztendőben. Hiába van a tavasz az ő kedves enyhe napsugarával és hiába a nyár az ő kalász-érlelő melegével: egyik sem hoz olyan kedves ünnepet, mint esztendő végén a hideg tél. Mert ez hozza meg a Szent Karácsony ünnepét.

Hogy miért legszebb, legkedvesebb a Karácsony ünnepe, azt sokan meg sem tudnák talán hirtelenében magyarázni, de érzi mégis mindenki.

Érezte Miczike is, amint az öröm óráit várva, ott üldögélt a karos székben. Nehezen várta, hogy elmuljék a rövid téli nap. Máskor nagyon is rövidnek találta, de most azt szerette volna, ha mentül előbb beköszön az est, a szent Karácsony, mely annyi boldogságot hoz.

Olvasgatással akarta addig is eltölteni az időt és elő vette a képes-könyvet. De most az egyszer a legszebb mesét sem találta eléggé érdekesnek, mert másfelé jártak a gondolatai. Ugy elmélázott, hogy azt sem igen tudta már, hogy azondolkozik-e vagy álmodik? De szinte egész erdőcskét látott karácsonyfákból. (Lásd a képet a czimlapon) Egyik bizonyosan az övék lesz és ragyogó gyertyácskáktól megvilágítva, ott fog pompázni a nagy szobában.

— A fa alatt pedig az asztal meg lesz rakva . . . azt hiszem . . . nem tudom ugyan . . . de azt hiszem, nekem is jut valami kedves meglepetés. De ha nem jut is, az sem lesz baj; én már nagy vagyok . . . azért mégis lesz örömem, mert tudom, hogy örülni fognak annak, amivel én lepem meg őket. Bizony sok gondot okozott, amíg titokban elkészültem mindennel . . . a kedves jó Minka nénikémnek a himzéssel . . . Dénes bátyámnak a könyvbe való lapjelzővel . . . a kicsinyek is kapnak . . . gondoltam mindenkire . . . ugyancsak sokat törtem a fejemet, míg kitaláltam, kinek mi volna legjobban kedvére. De azt hiszem, eltaláltam; örömük lesz, látni fogják, hogy igazán szeretettel gondoltam reájok.

És Miczike, mikor félálmában így gondolkozott, maga sem tudta, hogy ő most maga a legszebben magyarázta meg magának a szent ünnepet. Mert csak arra gondolt, hogy másnak örömet szerezzen, hogy megmutassa, mennyire szereti azokat, akikről tudja, hogy szintén szeretik őt. S ez este nem csak szóval, hanem tettel mutatja meg. Nem annak örül, hogy őt érheti kedves meg-

lepetés, hanem hogy ő szerezhet másoknak örömet.

Hiszen azért a Szeretetnek kedves, szent ünnepe ez!

Csöngetyűszó hangzik. Miczike fel-szökken. Ez a csöngettyűszó a jel, hogy a karácsonyfán kigyultak már a gyertyácskák, oda kell gyülekezni, mindjárt ott lesznek mind a többiek.

Nem csak lesznek, már ott is vannak. Olyan vidám örvendezésben vannak, Miczike nagy örömére, hogy észre sem veszik, mikor ő belép, oda settenkedik az asztalhoz és letesz ide is, oda is valamit. De nem tart sokáig, már bizony megpillantják.

— Ni, még van itt valami! Ez kié? Ki adta?

Azt is hamar kitalálják, hogy Miczike hozta . . . ezt Dénesnek, azt Gizuskának, am azt Ferikének és így tovább, mind egyiknek valami kedves apróságot, amiben öröme telhetik.

— Oh te kedves! Te aranyos jó Miczike! Reám is gondoltál! Még én reám is!

De aztán adósok sem maradnak.

— Én is gondoltam ám reád! Nézd, ezt neked küldi velem a kis Jézuska!

— Ezt meg én velem!

És ekkor meg nekik van kétszeres örömük, látva Miczike igaz örömét. Egymás nyakába borulnak, ölelkeznek, kezét fognak, (L. a képet a 424—425. lapokon) mutogatják egymásnak a kedves emléktárgyakat s vége-hossza nincs a vidám csevegésnek, játéknak, örvendezésnek.

Már-már későre járt az idő, a lefekvés rendes ideje bizony el is mult, mikor végre rászánják magukat, hogy másnapra is hagynak valamit az örömből. És megfogadják, hogy azt a nemes érzést, mely ezen az estén eltöltötte szívöket, ápolni fogják hiven mindenkor. Mert ez adja a legtisztább boldogságot, mert ez az érzés: a tiszta szeretet!

(Folytatás a mellékleten.)

HÁZI CONCERT.

*NO, KIJUTOTT ma a háznak,
Vége nincs a muzsikának!
Trombitálnak, hegedülnek,
Énekelnek és túlkölnek.*

*Hallgatójuk de van is ám,
Szinte híznak a muzsikán!
Pajtás, meg a Muk cziczuska!
Mondják is: »be szép muzsika!«*

*És szól Pajtás: »Várj egy perczet...
Ugy-e bizony, hogy ez tarczett?
Felel Muk s farkával intett:
»Mindjárt leszen ebből kvintett!«*

*S már most, ó ti kilencz M
Öten fájják, nyögik, házzák,
Melyik vonít vagy miákol?
Nem értem e muzsikából.*

A BETLEHEMI JÁSZOL.

(Képekkel a 405. és 418. lapokon).

MOST úgy, mint száz meg ezer évekkel ezelőtt, büszkén emelkedtek a hatalmas királyok palotái, más szegényebb halandók hajlékai fölé. Márvány oszlopos csarnokokban, aranytól csillogó fényes termekben osztotta parancsait az uralkodó, ki előtt alázatosan meghajlott a legnagyobb ur is. És mikor a hatalmas királynak fia született, akire a trón és vele mind az a nagy hatalom és

dicsőség várt örökül, örömet zengtek a harsonák, fényes ünnepségekre gyült a nép és nagy volt a vigasság a büszke palotában, hirdették az egész világnak a nagy eseményt.

De hol vannak a paloták, melyek ezer meg két ezer évvel ezelőtt oly büszkén ragyogtak? Ki tud ilyen nagy hirről és dicsőségről, mellyel a hatalmas királyok és királyfiak hívalkodtak? A palotáknak réges-régen nyomuk sincs, megemésztette az idő, romba dőltek, fű nő, vetés terem a helyükön. S a büszke ki-

rályokról és királyfiakról csak az tud valamit, aki a történelem könyveit lapozgatja. Elmultak és voltak, senki sem gondol velök.

Örök hírnek, világra szóló nagyságnak tehát nem biztos szülőhelye a fényes királyi palota aranyos, márványos csarnoka.

Akit a keresztény világ száz meg száz milliónyi népei majd kétezer esztendő óta nem feledtek el, hanem mint Megváltójukat imádnak, az nem ragyogó palotában, hanem szegényes istállóban, jászolban született. És míg a hatalmas királyok palotáinak emléke is rég elveszett, mai nap is száz meg száz millió ember szent kegyelettel gondol a betlehemi jászolra,* melyben a kisded Jézus feküdt. És minden évben Karácsonykor az egész keresztény világ nagy ünnepet ül annak emlékére és örömére, hogy Jézus Krisztus a betlehemi jászolban megszületett. És az a hely, ahol az a jászol állt, kétezer esztendő multával egész föld kerektségéről folytonosan zarándokolnak az ájtatos hívek.

Mert aki a betlehemi jászolban született, az nem volt hatalmas királyfi, nem osztott kincseket, nem élt pompában és fényben alázatos szolgák közepett. Ezeknél a hamar elmuló dolgoknál nagyobb

volt, mert örök-időkre szól az a kincs, melyet a jászolban született Jézus birt és a világnak örökségül hagyott. Mert ő az Igazságot, Szeretetet tanította, az Istenben való hitet és bizodalmat. Azt az utat mutatta meg, melyen az embernek haladni köll, hogy lelke igazi boldogságát megtalálja. Gazdagnak és szegénynek, öregnek és ifjúnak nagy tanítómestere volt ő és mindenki, aki követi tanait, szent áhitattal gondol reá. És mulnak az évek, száz meg ezer évek, de a betlehemi jászol szülöttének emléke nem mulik el.

Karácsonykor zeng a szent zsolozsma Betlehemről, habár nem csillogó öltönyű nagyurak, hanem szerény csorda-pásztorok álltak a kisded Jézus körül. És az ő emlékek is él, mert ők voltak az elsők, kik üdvözölték a földön az Igazság leendő nagy hirdetőjét.

Hangzik ma Jézus neve mindenütt a földön, ahol keresztények élnek. Nagyváros fényes szentegyházában, kis falu szerény templomocskájában zengve szól az öröm éneke, s fölhangzik az égbe s vele együtt minden jó ember imája, melyre áldva felel vissza az angyalok kara, hogy legyen ugy, miképen a betlehemi jászolban született Jézus tanított:

— Szeretet és Békesség mindenek közt, akik élnek a földön!

FEKETE KARÁCSONY

vagy

A KÉT ARANY.

— Karácsonyi elbeszélés. —

Irta *Béla bácsi.*

IZ ÓRA is elmúlt; már lefe-
küdt mindenki; csak a Sán-
dor szobájában égett még a
lámpás. Ott ült a dolgozó szo-
asztala előtt s szorgalmasan másolgatott
egy füzetből; a pályamunka volt abban
leírva s most csak letisztázza, hogy holl
nap korán reggel benyujthassa.

A kályhában kialudt a tűz, a szo-
bában hideg volt. Meggémberedett ujjai
alig szoríthatták a tollat; sokszor lehelt
bele a kezeibe, hogy valamikép fölmele-
gedjenek. Nedves szemei előtt szétfoly-
tak a betűk, de azért csak dolgozott
tovább; meg szerette volna nyerni a
pályadíjat, meg akarta szerezni a kitű-
zött két darab aranyat.

János, az öreg szolga, kinek feltűnt,
hogy Sándornál még világít a lámpás,
azt hitte, hogy valamire szüksége van s
benézett hozzá.

— Az urfi még dolgozik?

— Igen bizony, János; még néhány
lapot köll leírnom; nem sokára meg is
leszek. Délután nem csinálhattam sem-
mit, mert a fejem fáj. Hát most pót-
lom. Pali lefeküdt?

— Oh, már régen! Ugy alszik mint
a bunda. Lássa urfi, az nem bajlódik
ám annyit a tanulással. Alig hogy haza
jön az iskolából, leszalad a kertbe ját-
szani; felforgat mindent, incselkedik a
kutyával, boszantja az embereket, örö-
kösen bajt okoz, mindig csak azon töri
a fejét, miképen bánthatna meg vala-
kit. Nem hiszem én, hogy ennek jó vége
lesz... egyszer majd csak megjárja és
rajta veszt... De hiszen az urfi is
pihenhet majd otthon. Képzelem, hogy
örül már a Karácsonynak, melyet édes
jó anyjánál fog tölteni!

Sándor szomoruan nézett rá Jánosra.

— Nem bizony, János, mondá csüg-
getegen. Az idén nem töltöm otthon
a Karácsony ünnepét, nem mehetek
haza.

— Nem-é? Már hogyan? Hiszen én
viszem haza az urfit! Talán valami baj
esett?

— Esett bizony, mondá Sándor alig
fojthatván vissza könnyeit. — Ma kap-
tam levelet hazulról; Margitka megbе-
tegedett; valami ragályos nyavalyába
esett, s a mama nem enged haza jönnöm,
mert fél, hogy én is megkapom. Édes
kis Margitkám!

S a mama levelét görcsösen az ujjai
közé szorítva, Sándor az asztal fölé
hajlott és keservesen zokogott. János
megilletődve tekintett a fiúra s lassan
távozott.

Sándor csakhamar össze szedte magát,
letörölte könnyeit s újra hozzá fogott a
munkához. Mikor az utolsó sort leírta,
óvatosan kioltá a lámpást és lefeküdt.
A fáradtság elnyomta és nem sokára
mély álomba merült.

Alomország királyasszonya az ő bűvös
fátyolát ráborította a Sándor lelkére és
kedves képeket füstött varázscsetével
az ő lecsukódott szemei elé: azt a kis
falusi lakot, melyben az ő jó édes anyja
él. Az ő édes anyja! Nyilván ott is áll
már a kis kapuban és vágyó szeretettel
lesi az ő Sándor fiát, hogy ni, most
szökken le a szánról és tárt karekkal
repül feléje. Oh, milyen ölelés lesz az!...
és meglátja azt a kertet, melyben az
ő aranyos Margitka hugával futkorá-
szik... meg ni, ott görgetik ketten a
havat és gyurják és rakják egymás
tetejébe a golyóbisokat és kinagyolják
embernek, és tesznek a bubjára kalapul
rongyos szakajtót, kulimással arcot
pingálnak neki, dognak a szájába pipát
és nyomnak a kezébe seprüt... meg
ott várja őket a kicsi szánkó, mely elé
maga ragasztja s bele ülteti hugocs-

káját s így szalad körül vele a havas nagy udvaron... igen, mindezeket a bájos dolgokat mutogatja neki a tündér, hajh! de csak álmában, mert valójában nem fogja azokat meglátni az idén. Pedig nem is játszani, hólapdázni kívánczik... hanem hogy ápolná testvérkéjét. Margit súlyos betegen fekszik otthon, fejére hideg borogatást rendelt az orvos.

Sándor szegény özvegy asszonynak volt a fia, ki messze a nagy várostól, Hajdu-Györkön lakott, hol az iskolában csak négy elemi osztály volt. Miután Sándor ezeket kijárta, Lajos bácsi eljött érte, hogy felvigye magával Budapestre.

Fájdalmasan eset az elválás. De hiszen a Karácsony és Husvét kedves ünnepeire, meg a nagy vakációra ugy is haza jön, s akkor kétszeres lesz a viszontlátás öröme.

Eleinte csak nehezen szokhatta meg a nagyvárosi életet: a magas házakat, a szűk utcákat, melyekbe a napsugár csak ritkán téved be; a tolongó ember-sokaságot, a zajos kocsi-robaját, az új életmódot; de Mari néni és Lajos bácsi anyyi szeretettel s jósággal halmozták el, hogy nem sokára bele törődött az új életbe.

Csak Palival, a bácsi fiával, nem igen fért meg. Amilyen szelid lelkű volt Sándor, olyan makranczos, ravasz volt Pali. Szülei remélték, hogy a Sándor társaságában majd csak megjűhoz; de bizony a jó példa nem fogott rajta. Nem hajlott rá a Sándor példájára, hanem csak tovább bántogatta az embereket vásottságaival, amivel számos keserű órát szerzett szüleinek s boszuságot tanárainak.

Pedig élénk eszü fiu volt; ha egyszer neki ült a tanulásnak, könnyen végezte leczkékét. Most is a saját erejéből készítette el a pályamunkát, melytől sikert remélt, melyet azonban nem mutatott meg sem szüleinek, sem Sándornak.

* * *

Másnap reggeli után Lajos bácsi magához intette Sándort:

— Kedves fiam, mondá, légy nyugodt, még ma küldöm el Jánost a mamádhoz, hogy megtudjuk mi a baj. Ne adja Isten, hogy súlyos betegség legyen; de a Karácsonyt, azt már itt nálunk töltöd; reménylem, itt is jól fogod érezni magad. Most menjetek iskolába.

A lépcső alján Pali hirtelen felkiáltott:

— Jaj! Majd elfelejtettem a munkámat. A tied itt van? Várj kérlek egy perczig, míg lehozom.

Pali vissza futott, s nemsokára madzaggal bekötöttcsomaggal lépett a várakozó Sándor mellé.

— Indulhatunk! Hát te nem kötöd csomóba a dolgozatodat?

— Nem én; csak amugy papirosba göngyölítettem. Azt hiszem, így is jó lesz.

— Természetesen, hogy jó lesz; csak-hogy sokkal biztosabb, ha zsineggel kötöd körül; így legalább nem vész e egy lapja sem.

— Oh, attól nem félek; vigyázok én a magam dolgaira! Különben... tán mégis igazad van. Majd az iskolában kölcsön kérek valakitől zsinetet.

Finom havas eső szitált s a két fiu nem is igen beszélgetett egymással. Sándor gondolatai otthon jártak édes anyjánál, szenvedő hugánál. Pali is szótalanul ballagott mellette. Korán érkeztek. Még nem volt nyolcz óra s a fiuk zsiibongva járkáltak a folyosókon. Sándor, miután letette könyveit, közéjük vegyült. A fiúk sietve üdvözölték, mert valamennyien szerették kedves modoráért; mindnyájan elismerték felsőbbségét, mellyel nem élt vissza sohasem. Hanem ahol csak tehette, segített a gyöngébbeken, megmagyarázta nekik a nehezebb tételeket, s mindezt jó szívvél és vidáman.

— Éppen a pályázatról beszélünk, mondá Gyula. Én azt állítottam, hogy

akár mi be se adjuk a dolgozatainkat, hiszen úgy is te nyered el a díjat, Sándor!

— Ugyan, ugyan! Hogy beszélhetsz így? Jól tudod, hogy ez nyílt pályázat, hogy a tanárok nem tekintenek a névre, hanem egyedül csakis a munka jóságára. Meg vagyok róla győződve, hogy te épp úgy igyekeztél, mint mi mindnyájan, s te éppen úgy nyerheted meg a díjat, mint én, vagy bárki más.

A fiúk még tovább vitatkoztak, ki lesz a győztes. A legtöbben Sándort másod sorban pedig Palit mondták a pályadíj nyertesének. Azután megbeszéltek, mit csinálnak majd Karácsonykor, s elhatározták, hogy mielőtt elválnak, egy délután valamennyien együtt kimennek a ligetbe korcsolyázni.

Sándornak hirtelen eszébe jutott, hogy zsinigre van szüksége.

— Fiúk, mondá, van valakinél egy darabka zsineg, amellyel beköthetném a munkámat?

— Nálam is van, nálam is van! kiáltának többen s feléje nyújtogatták a madzagot. Sándor egyet elfogadott s az osztály felé indult. Az ajtóban Palival találkozott, ki éppen akkor lépett ki onnan.

— Hová Sándor?

— Összekötöm a dolgozatomat.

— Siess, mert öt percz múlva csöngetnek, mondá s hirtelen kisurrant a folyosóra.

Alig, hogy Sándor hamarosan össze kötö az iveket, csöngettek. Megkezdődött az előadás, melynek elején a tanár beszédte a pályamunkákat.

Iskola után a fiuk haza felé siettek. A reggeli havas eső megszűnt s helyette vastag pihékben omlott a hó, folytonosan vastagodó rétegeket vonva az utcák burkolatára, a házak födeleire. A friss hó csakugy ropogott a lábak alatt; nagyon vigan voltak. Ügyes kézzel labdákat gyurtak s hangos kiáltással dobálták egymásra, nagyokat nevetve, ha

egy-egy golyóval oda puffantottak valakinek a hátára. Különösen Pali volt jó kedvű; kacagása kihallatszott a többiek nevetéséből, a legerősebben ő dobált. Valami szokatlan, erőltetett vidámságot mutatott.

Szemben az iskola-épülettel egy kapuzsinben egy öreg koldus asszony huzódott meg. Mellette didergett kicsi unokája, kinek foszladozó rongyokba burkolt testét marta a hideg, mezitelen lábcskái sebekkel voltak boritva. Gémeredett ujjacskáit esdekelve nyújtá az arra sietők felé, kik közül néhányan egy-egy krajczárt bele is hullajtottak a tenyerébe. Sándor megsajnálta szegényeket s társai felé fordulva, így szólott:

— Fiúk! Az a szegény öreg asszony ott, a kicsinyével együtt nyomorog és fázik. Segítsünk rajta valamiképen! Adjunk neki egy pár krajczárt. Ime: én adok ötöt, ha van fölösleges pénzetek, dobjátok a kalapomba!

A fiúk tolongva álltak körül a kalapot s dobálták bele a megtakarított pénzeszkéjüket. Csak Pali gunyolódott a távolból:

— Már én ugyan okosabb dologra fordítanám a pénzemet!

— Kérlek Pali, hallgass, mondá Sándor; ha már magad nem adsz semmit, legalább ne akadályozz meg másokat, hogy adakozzanak.

— Nem állok én senkinek sem az utjában; csak azt mondom, hogy én nem adok egy krajczárt sem. Különben mindjárt el is kergetem azokat a sehonaiakat!...

S lehajolt a földre, hogy egy marok havat kapjon fel.

Sándor megragadá karját.

— Azt nem fogod tenni!... kiáltá haragtól reszkető hangon.

— Ereszd el a karom! sziszegte fájdalemában Pali; én azt cselekszem, ami nekem tetszik. Mi közöd hozzá? Nem vagy a tanítóm!

s bácsi ma-

gy nyugodt,
mamáéhoz,

. Ne adja

legyen; de

nálunk töl-

göd érezni

ába.

len felkiál-

a a munká-

árj kérlek

ára madzag-

a várakozó

nem kötöt

y papirosba

így is jó

lesz; csak-

sinnelgél kö-

nem vész e

vigyzok én

ben . . . tán

z iskolában

get.

s a két fiu

nással. Sán-

édes any-

is szóttalanul

keztek. Még

x zsihongva

lor, miután

nyült. A fiúk

ennyien sze-

mindnyájan

yel nem élt

sak tehetta,

magyarázta

s mindezt

beszélünk,

ottam, hogy

— Az nem vagyok; de ilyen lelketlen dolgot nem nézhetek nyugodtan, s nem is fogom tűrni, hogy a jelenlétemben ilyesmi történjék.

— De nagy hangon beszélsz! felelé Pali, aki, miután kiszabadult a Sándor kezei közül, igyekezett távolabbra menni. — De nagyon vonzódol azokhoz a koldusokhoz! Értem is már, hogy miért; hiszen te is csak amolyan koldus vagy, kit az apám kegyelemből tart magánál.

Az utolsó szavakat gunyos-nevetve mondá, mialatt a kezében lévő hólapdát hirtelen a Sándor arczába vágta s azután futásnak eredt.

A düh egy percze megbénítá Sándort. Az arcán szétfolyó s alácsepegő hóviztől nem láthatott; aztán csakhamar ököltre szorított kezekkel rohant Pali után. De egyszerre kezei lehanyatlottak, szeméibe könny szökkent s felsohajtvá megállott, bántatlan hagyva a menekülőt.

A fiúk némán oszlottak széjjel.

* * *

A következő napokban Pali került Sándort. Étkezések idején az asztalnál föl sem tekintett. Attól félt, hogy Sándor elmondja apjának a történeteket. De Sándor sokkal büszkébb volt, semhogy árulkodott volna. Keserűségét magába fojtotta, nem közölte senkivel. Mélyebbre hatott az a seb, melyet az a szeretetlen beszéd okozott, semhogy könnyed szókkal meglehetett volna gyógyítani.

Az iskolában, noha egymás mellett ültek, egy szót sem váltottak azóta egymással. A fiúk is idegenkedtek Palitól; ezelőtt sem igen kedvelték. Bár elismerték jeles tehetségét (a második tanuló volt az osztályban) pöffeszkedő, durva modora miatt huzództak tőle.

* * *

A napok szomoruan multak. Mióta János vissza tért, Sándor hirt sem hallott hazulról. Búsan tölté szobájában idejé-

nek legnagyobb részét. Pali is folyton dolgoztatott, nem járt már a kertbe, hol térdig érő hó feküdt; nem alkalmatlankodott sehol, hanem olvasgatott, vagy lombfűrészével csináltgatott mindenféle szép dolgokat.

Az apa mosolyogva figyelmezteté a mamát Pali megváltozott magaviseletére:

— Nézd a kópét, milyen szelid lett egyszerre; tudja, hogy itt a Karácsony!

Egy napon ebédnél az apa, ki nem is sejtette, hogy a fiúk már régen nem beszédesek egymással, kérdezi tőlük:

— Nos? Mikor kapjátok ki a bizonyítványokat?

— Holnap, felelé Sándor.

— A pálya-díjat is?

— Azt is.

— Mit csinálsz vele, ha esetleg megnyered Sándor?

— Én, kedves bácsikám? szólt szeliden Sándor, oda adnám önnek, s szépen megkérném, vegyen rajta valamit Karácsonyra Margitkának s az édes mamámnak.

Lajos bácsi magához vonta a fiút.

— Helyesen teszed fiam. Hát te Pali?

Pali, ki az egész beszélgetés alatt izgett-mozgott a székén, a megszólításra elvörösödött s hebegve-kapkodva felelé:

— Mé... ég ne... em tudom, különben nem is valószínű, hogy megnyerem.

— Már azt elhiszem, mondá nevetve az apa, hogy Sándornak több a reménye megnyerni a díjat, s hogy jobban szeretik a tanárok. De meg is érdemli!

* * *

Jóval nyolcz óra előtt a tanulók együtt voltak valamennyien. Nem zajongtak, nem is mentek ki a folyosóra, hanem csöndesen ülve az osztályban várták a csöngetést. Mikor Sándor belépett hogy elfoglalja helyét, mindnyájan feléje mosolyogtak s előre üdvözölték benne a nap hőjét.

Az éles csöngetyü első szavára belépett az egész tanári kar, élén az igazgató. Utolsónak maradt az iskolai szolgáló, aki a bizonyítványok s a pályamunkák nagy csomóját emelte.

A fiúk visszafojtott lélegzettel, mereven ültek, s feszülten lesték az igazgató szavait.

Ez néhányszor köhintett s azután beszélni kezdett érczes, messzire hallható hangon:

— Kedves növendékeim! Mint minden évben, úgy az idén is kitűztük a szokásos pályadíjat, mely jutalomkép annak a munkának jár, mely a legtöbb szorgalomról s képességről tesz tanúságot. Ezzel mi munkásságra akarunk ösztökélni benneteket. Az eredmény az idén is biztató, a megvizsgált dolgozatok között egy sem találkozott, melyben haladás, gondosság ne mutatkoznék. Ezért miudnyájatokat megdicsérlek.

Itt néhány percze elhallgatott, s a szolgáló kezéből kivéve a dolgozatokat, kétőt kiválasztott belőlük.

— A díj kiosztását egy körülmény nagyon megnehezíti. Az egyik munka, melyet itt tartok kezemben, tartalomra, kidolgozása nézve — amennyire megítélhettük — felül mulja a többieket. Szerzője az osztály legjelesebb tanulója: *Körtvélyessy Sándor*. De érthetetlen módon, a dolgozata csonka maradt... híjja van. Eleinte azt hittük, hogy nálunk hanyódott el a tanári dolgozóban. De miután megvizsgáltuk a dolgot, kikérdezve a szolgálót, aki a munkákat elrakta: kitünt, hogy ezt a dolgozatot zsineggel összekötve nyújtották be s így az utolsó iverk csakis Sándor gondatlansága következtében, amin fölöttébb csodálkozunk, vagy más uton-módon veszhettek el. Ezért tehát a tanári testület hosszas tanácskozás után a díjat a második legjobb munkának adja ki. E dolgozat írója *Valkó Pál*. Lépj elő, Pál!

Pali kopogós léptekkel lépett a tanárszéki emelvény elé, s az igazgató, miután oda nyújtá neki a két aranyat, barátságosan rázta meg a Pali kezét.

— Ime, fiam, vedd el jutalmadat, mint szorgalmad és tehetséged első biztató gyümölcsét. Adja az Ég, hogy tovább is ez uton haladj előre, örömet szerezve szüleidnek s tanáraidnak. Az Isten éltesse!

A fiúk halkán mormogták utána az »éljen«t. Nem is a szívükből fakadt az, hanem csak a szájukon hangzott el költetlenül. Az eredmény meglepte őket; ilyenre nem voltak elkészülve. Hogyan? A lelkiismeretes, óvatos Sándor volt szeleburdi és gondatlan? El sem képzelhették. Bámulva néztek össze s azután kérdőleg pillantottak Sándorra.

Sándor ott ült a helyén, halálsápadt reczal. a Szólni akart, de össze szoritott, száraz torkán nem jött ki egy hang sem. Bizonyítványát meg sem nézve, gépiesen gyűrte zsebébe, s miután az igazgató eltávozott, szintén megindult. De alig volt jártányi ereje. Lassan támolygott ki az osztályból, a fiúk csüggetegen nyitottak előtte utat. Senki sem merte vigasztalni — tudták, hogy úgy sem használ.

Mikor haza ért, fölsietett szobájába. Feje zugott, s forgott vele a világ. Leveté magát az ágyra s arcát zokogva rejté a párnák közé.

Hová lehettek azok az iverk? Hol veszhette el azokat? Mért is nem vigyázott jobban! Mért nem kötötte össze előbb? Most oda az öröm, a dicsőség... meg a két arany. Nem vehet semmit sem az édes mamájának, sem Margitkának. Oda van minden, minden!...

Még ebédre sem jött le, szégyenkezett a bácsi előtt.

Délután a többi fiúk, amint megbeszéltek, együtt mentek ki a jégre. Pali az egész uton nagyon barátságos, vig volt; hol az egyiket, hol a másikat szólítá meg, majd meg karon fogva egyik pajtását,

vidám beszélgetéssel indult kifelé. De hát bizony a jó kedv nem igen mutatkozott. Nem örültek neki, hogy Pali lett a pályadijas. Valamennyien sajnálták Sándort, ki most egyedül ül buslakodva a szobájában. Csak mikor a tóhoz értek, melynek vize fényesen csillogó jég tükörre fagyott meg, s ahol most sokok ember korcsolyázott ide-oda, ki egyesén, ki párosával, előre meg hátra, a csipős téli levegőtől pirosra csipett arccal, az egész környéket hangos kaczagással töltve meg: akkor a fiúk is megfelleltek Sándorról, hamarosan felcsatolták korcsolyáikat s hajrá!... neki a jégnek. Nemsokára ők is ott korcsolyáztak a többiek között, ügyesen körözve vagy pedig a korcsolya élével figurákat karcsolyva a sima jégbe.

Már jó hosszú ideig mulatoztak, mikor Pali egybe hívta a fiúkat:

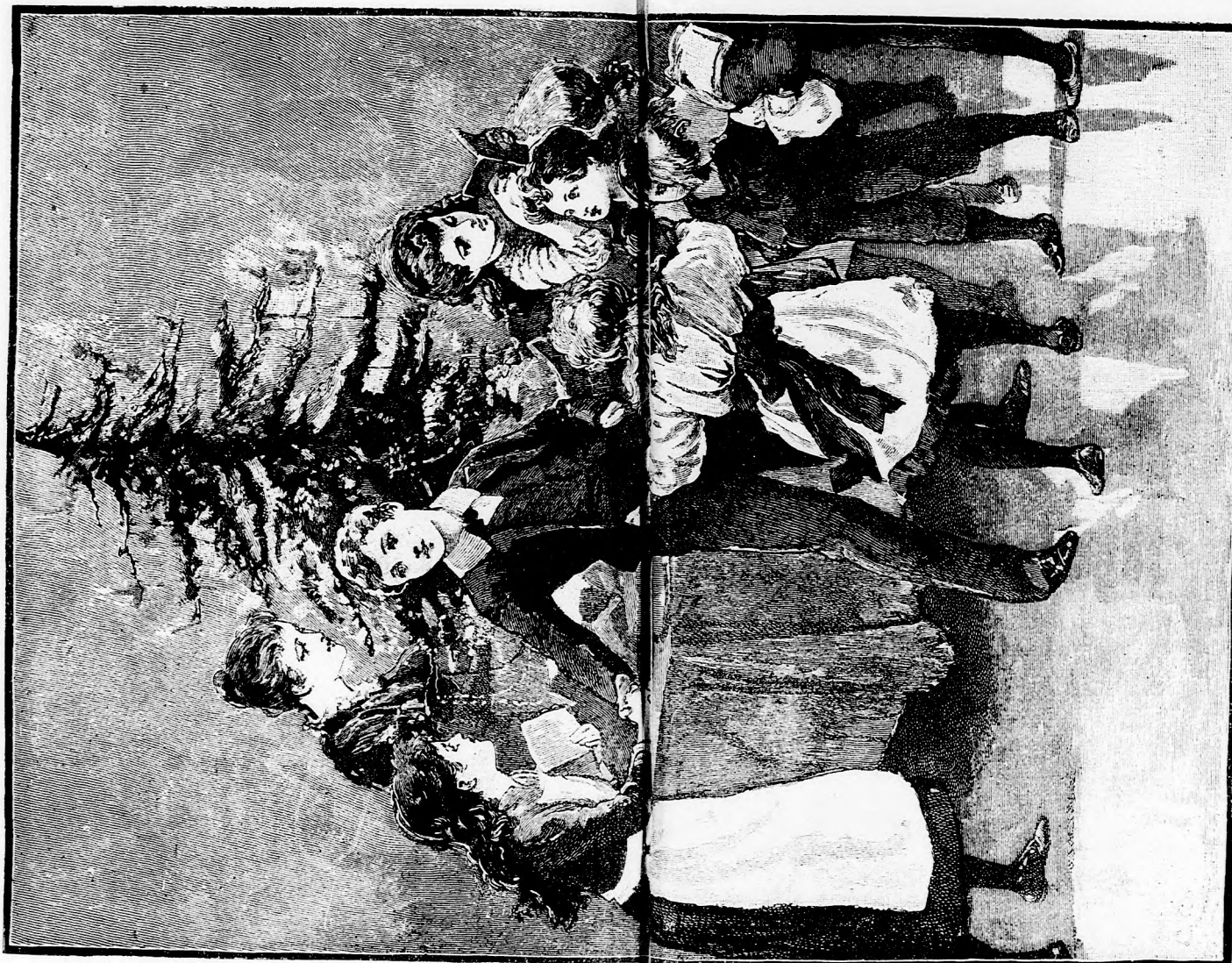
— Tudjátok mit fiúk? mondá; csináljunk ostort, azt már ugy is régen próbáltuk.

— Helyes, jól van! kiáltoztak össze-vissza; s kezet nyújtva egymásnak, hosszú rendben sorakoztak.

— De ki áll a végére? kérdé az egyik; mert erre a legnehezebb helyre nagyon ügyes korcsolyázó kellett,

— Allok én! kiáltá Pali, s oda is állott. A fiúk teljes erővel iramodtak neki s az ostor pompásan sikerült. Háromszor

egymásután ismételték, s a többi közönség, utból állva, érdeklő nézte a fiúk ügyes mozdulatait. Mikor negyedszerre

is neki indultak, Pali keze kisiklott a mellette álló társ ujjai közül, s a nagy lóditástól elsodortatva, anélkül hogy

képes lett volna ellenállni, nagy felkörtben egy czölöpnek repült, s abban megbotolva, harsány jajdulással elesett.

tás. A többi hozzá sie tett, hogy fölsegitse.

Pali mozdulatlan terült el a jégen. A fejét oda vágta a czölöp-höz s attól egészen elkábult. Mikor magához tért s fel akart állani, nem birt magával. Feje zúgott, lába sajgott. Rémulten kiáltott oda a fiukhoz:

— Segítsetek!... Jaj a lábam!... nem birkó rálépni... eltört!

— Ne bolondozzál Pali! mondták a fiúk, akik még mindig tréfára vették a dolgot.

— De ha mondom, hogy nem birkó!... nyöszörgé Pali; inkább hívjatok segit séget, hogy haza vigyenek.

Az időközben csoportokba verődött kíváncsiak közül egy ur kilépett, s megkérdezve Palit, hogy hívják s hol lakik, kocsit hozatott s haza vitte.

Pali szülei halálra rémulten látták, mint hozták fel a félig alélt fiút a lépcsőn. Kiszaladtak a tornácra s kezeiket tördelve lerohantak a lépcsőn.

— Mi baj esett, az Istenért! kérdezik jajgatva azt a jószívű urat, aki karjaiban hozta Palit.

— Semmi... semmi... nyugtatá meg amaz. — Elesett a jégen s megütötte magát. Katona dolog. Le köll fektetni és

orvosért küldeni. János elszaladt orvosért. Pali lába ezalatt annyira megdagadt, hogy a czi

A fiúk nevetve nézték Pali bukását. — No Pali, jégi madár!... ugyancsak repültél! — kiáltott feléje az egyik paj-

pőjét késsel köllött róla lefaragni. Az orvos ide-oda tapogatta a lábat s Pali minden érintésre fájdalmasan sikoltzott. Szülői és Sándor, aki a zajra szintén lejött, aggódva álltak körül az ágyat, s remegve lesték mit mond az orvos. Ez hosszú ideig vizsgálta a lábat, s azután oda fordult az apa felé:

— Szerencsére nem törött el; csak a bokája rándult meg. Hideg borogatásokat kell reá rakni s az ágyban maradjon. Egy-két hét múlva már föl is kelhet. Holnap ismét elnézek ide.

Hanem hát a vakáció örömeinek vége volt! Pali nem mozdulhatott az ágyból; az édes mama ott ült az ágya mellett s egész nap rakosgatta a borogatásokat. A baj csak lassan gyógyult, talán még Karácsony estére sem kelhet föl. Pedig az idén különös örömet akart neki okozni az apa: megjutalmazni azért, hogy elnyerte a pályadíjat. A két darab aranyat nála hagyta, csináljon vele amit jónak lát. De bizony Pali még nem költötte el az aranyokat. Azok ott unatkoztak a szekrényben. Általában Pali nem szívesen beszélt a pályamunkáról. Ha szóba került, csak zavart, rövid válaszokat adott. Olyan csekélységnek tüntette fel az egészet, melyről nem is érdemes beszélni.

Sándort nem igen látta, alig kétszer. Lejött minden reggel s a bácsinál kérdezősködött Pali felől, de maga csak ritkán lépett a szobájába. A bácsi előtt, ki már azzal gyanúsította, hogy talán bizony irigykedik is Palira, mert ez nyerte el a díjat, a sok munkát hozta fel okul, s alig hogy tehetette, vissza sietett a szobájába, s ott is maradt egész nap. Atkutatott minden szekrényt, fiókot, hogy az elveszett íveket megtalálja. De azok nem voltak seholsem.

Karácsony előtti napon a néni felment Sándorhoz.

— Kedves fiam, mondá, ma délután a bácsival bemegyünk a városba, mert

még sok a beszerezni való. Jánosnak is dolga van, diszesíti a karácsonyfát, melylyel Palit akarjuk meglepni; kérlek, ha időd engedi, menj le délután hozzája, elviheted magaddal könyveidet s ott is olvashatsz.

Sándor megigérte, hogy megteszi. S valóban, alig hogy a bácsi és néni kikocsizott, Sándor vette könyveit s leindult. De nem ment a Pali szobájába, hanem a salonba ült le, melynek nyitott ajtaján azonban jól hallható, ha Palinak valamire szüksége van. Nem sokaig olvashatott. A téli nap hamar áldozott le s négy óraker már oly sötét volt, hogy nem látta a betüket. Kis ideig fel- és alájárkált; azután oda lépett az ablakhoz, hogy letekintszen az utcára. A lámpásokat már meggyújtották, a fényesre megvilágított kirakatok messzire vetették fényüket, s a keményre fagyott hójegeczek, mint ezer meg ezer kis csillag ragyognak a kövezeten. Az emberek sietve nyitottak egyik üzletből a másikba, mindegyik megrakodva nagy csomagokkal. Sándor szomoruan gondolt édes anyjára, kis Margit hujára. Vajjon mit csinálnak azok mostan? Tavaly ilyenkor már otthon volt, már készítették a meglepetéseket Margitkának. S az idén!?...

Fájdalmasan sohajtott fel.

E perczben megszólalt Pali:

— János!

— János nincs itt, felelé Sándor, nyugodtan belépve; ha akarsz valamit, megteszem én is.

— Nem, nem! Nem köll semmi! kiáltá Pali, megrettenve, amint Sándort belépni látta.

Sándor a szobában maradt. Nemes szívéből lassankint elpárolgott a harag és keserőség; már megbocsátott Palinak azokért a csuf szavakért; s különösen most, hogy ott látta feküdni az ágyban betegen, tehetetlenül, megsajnálta.

— Meggyujtom a lámpást, mondá; hozok valami könyvet, amelyből felolva-

sok. Így majd gyorsabban mulik le rólad az idő.

Pali nem ellenezte. Sándor széket vont az ágy mellé s olvasni kezdett. Alig jutott az első oldal végére, midőn Pali félbeszakítja:

— Sándor kérlek, hagyd abba. Beszélni akarod veled!

Sándor letette a könyvet.

— Oh kedves, jó Sándorom! kezdé félénk hangon, bocsáss meg nekem. . . .

Sándor be sem várta a mondat végét, hanem felállott s kezét nyujtá.

— Megbocsátok kedves Palim, szívből megbocsátok. Igaz, hogy nagyon fájtak szavaid; de a haragom már elmúlt, mert hiszen magad is belátod, hogy rosszul cselekedtél. Legyünk jó barátok!

De Pali a feléje nyujtott kezét nem fogadta el, hanem hangos sirásra fakadva, így szólt:

— Oh, nemcsak azért kell tőled bocsánatot kérnem . . . hanem egy nagyobb vétkemért, melyet ellened elkövettem. Az irigység, a gonoszság nem hagyott nyugton, míg végre nem hajtottam. A munkádból az ivetket . . . én loptam ki. Igenis, kilóptam. Mikor a padra tetted könyveidet s kimentél a folyosóra, éltem az alkalommal . . . azaz hogy inkább vissza éltem vele . . . s munkálatodból kiszedtem néhány ivet s széjjel is téptem. Tudtam, hogy így nem nyerheted meg a díjat. Oh Sándor, bárcsak ne tettem volna! Milyen napokat, éjeket töltöttem el azóta! Folyton remegtem, hogy kitűdök a dolog. Nem mertem apának, mamának . . . nem mertem még csak Jánosnak sem a szeme közé nézni. Mindig attól tartottam . . . leolvassák arczomról, hogy tolvaj vagyok. Már százszor föltettem magamban, hogy elmondok mindent, de féltem a büntetéstől, a szégyentől. Oh kedves Sándorom, bocsáss meg, bocsáss meg!

Pali hangosan zokogva ölelte át a Sándor nyakát.

Sándor eleinte habozott. Pali beszéde annyira meglepte, hogy nem tudta, mitévő legyen; de csakhamar azonban nem eszélmeinek engedve, maga is megölelte Palit s megcsókolta könnytől nedves arczát.

A nyitott ajtón hirtelen János toltá be a diszes karácsonyfát, utána az apa s mama lépett be, mindegyik kezében tömérdek ajándékkal.

— Nem, nem! kiáltott Pali. Oltsatok ki a gyertyákat! Vigyék ki a karácsonyfát. Nem érdemlem meg, hogy megajándékozzatok, hogy szeressetek!

A csodálkozó szülőknek zokogás közt Pali töredelmesen vallotta be a történeteket, bocsánatukat könyörögve. Az apa eleinte mély fölindulásba jött. Hallani sem akart semmi bocsánatról. Fiának szenvedő állapota sem enyhítette nagy elkeseredését. Szigoruan meg akarta büntetni csak miután Sándor kérte őt, enyhült valamelyest méltó haragja. Hanem bizony a vidám Karácsony-estéje elmaradt, az ajándékokat apa félre rakta addig, míg Pali határozott javulást nem mutat — nem testben, de lélekben.

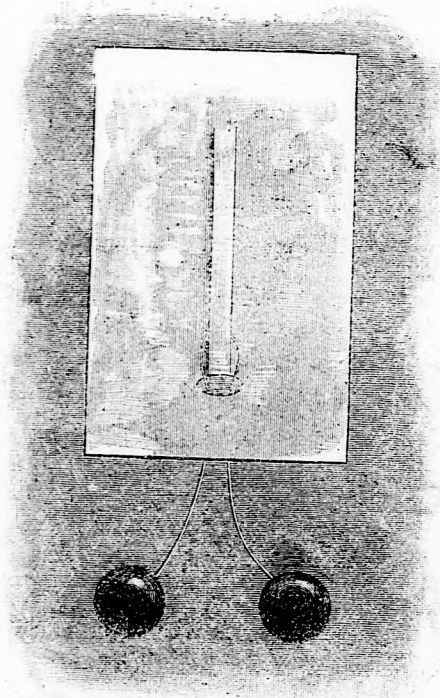
Mikor a fiuk újra megjelentek az iskolában, Pali az első órán kilépett a tanár elé, s ott az osztály színe előtt bevallá hibáját, bocsánatot kérve eddigi rossz, durva magaviseletéért. Megigérte, hogy ezután egészen megváltozik.

Igéretét be is váltotta. Olyan jó és engedelmes lett, mint Sándor. Apa azt a két aranyat üveg alá tétette s most is ott van a Pali asztalán; s ha netalán valami rosszat akarna cselekedni, csak arra a két aranyra köll rátekinenie, hogy eszébe jusson mindaz, ami a múltban történt.

* * *

Husvétkor pedig hárman játszadoztak az özvegy asszony nagy kertjében: Sándor, a meggyógyult Margitka és a meggyógyult — Pali.

FELADVÁNY.

Vegyetek egy darab hosszukás, nem nagyon kemény, de nem is nagyon gyöngye papirost, 10 — 12 centiméter hosszút, 6 — 8 centiméter széleset. Ennek felső végétől két vagy három centiméternyire, pontosan a közepén, húzzatok két vonalat egyenesen lefelé 5 — 6 centiméternyi hosszúságban. A két vonal fél centiméternyire legyen egymástól. Az ekkép rajzolt vonalakat késsel vagy finom ollóval hasítsátok végig, úgy hogy keskeny szalag támad, mely a felső és alsó végével összefügg a többi papirossal, vagyis: nem áll szabadon.

Ez meglévén, a szalag alsó végződésétől fél centiméternyire vágjatok a papirosba kerek lyukat, melynek egy centiméter legyen az átmérője.

Most már vegyetek egy-két arasznyi fonalat vagy vékony zsinórt és mind a két végére kössetek valamit: nagy gombot, mogyorót, diót

vagy effélet. Minden esetre azonban akkorát, hogy azon a lyukon, melyet a papirosba a szalagon alól vágatok, keresztül semmikép se férhessen.

A feladvány most már ez:

Hogyan lehet a mindkét gömbbel ellátott fonalat a papirosban kivágott szalagon úgy keresztül akasztani, hogy a vonal először a szalag alatt levő kis lyukon legyen hátulról előre keresztül huzva és a fonálra kötött két gömböt a papirosra függve úgy lehessen lógatni, mint azt a rajz mutatja?

EGY FENYŐFÁCSKA TÖRTÉNETE.

VOLT egyszer egy százados nagy erdő, ahol a legszebb s legnagyobb fák voltak. Ott élt egy kis fenyő s az ő kicsisége annyira búsítá, hogy az erdőből elkiváncozott. De azután mégis szépen kezdett nőni, s erre annyira elbizta magát, hogy magához foghatót nem is képzelt. Annál rosszabbul esett neki, midőn futtában egy üldözött nyúl átugrott rajta. »Oh! — így szólott magában — még a nyúl is átugrik rajtam! Hát miért is élek én? Hisz' csak gúnynak vagyok a világon!«

Közeledett Karácsony, s eljöttek a favágók és a körülötte levő fákat mind ledöntötték. Reszketett, hogy ő rá is rá kerül a sor és levágják. Nagy recse-gést és siralmat hallott maga körül, és csak azt látta, hogy a gyönyörű nagy fák csak úgy dőlnek ki egymás után, s dőlés közben tagjaik össze töredezték, fölraják szekerekre és elviszik. Vajjon hova? Milyen sors várja őket?

Tavasszal, mikor gólya, fecske haza tért, a fenyő kérdezte tőlök:

»Nem láttátok?«

De ezek azt felelték:

»Télen vitték el őket és mi olyankor messze vagyunk.«

A kis veréb közbe vágott s így szólt:

»Én tudom csak, mi lett belőlük! Nagy boldogságban voltak. Ezer apró gyerty

csillogott rajtuk, arany ezüst szálak, játék, csemege, cukrok pompáztak ágai-kon... gyönyörű volt!»

A verébke ezt oly élénken beszélte el, hogy a fenyő így sóhajtott fel:

»Oh, miért nem osztozhatom az ő sorsukban!«

Erre aztán sok idő telt el. Karácsony ismét közeledett, jöttek a favágók s így szóltak egymáshoz:

»Milyen szép fácska! Vágjuk ki ezt is!«

Egyszerre a fenyőke nagy fájdalmat érzett a lábában és ájultan terült el a földön. Hogy mi történt vele?... azt maga sem tudta, csak azt látta, mikor magához tért, hogy egy szekeren viszik több társaival együtt. Azután letették őket egy nagy térségen, melyet magas házak öveztek, s jöttek vevők, közöttük egy ur, aki valamit mondott annak, aki a fiatal fenyő-szálakat árulta. Az az ur pedig a mi fácskánkra reá mutatva, az árát kérdezte. Meg is alkudtak s egy teherszállító ember vállaira emelte és egy hintó bakján helyezte el. Sok utcán hajtattak vele körösztil és egy nagy ház előtt megálltak. A kis fenyőt föl vitték az emeletre, hol mindennemű díszet aggattak rá; ezer meg ezer kis gyertya-szálacska, aranyos alma, dió, mogyoró, bábu, sütemény s egyéb pompás dolgok függöttek rajta, még több mint azon a másikon, akiről a kis veréb mesélt.

Ez este volt a kis fenyőnek első boldog órája, mert csak úgy csillámlott az ékességétől. S bezúdultak a gyermekek tapsolva örömeikben. De a fenyőnek ez az öröme sem tartott sokáig, mert harmadnapra föl vitték a padlásra, s ott hagyták szomorkodni egy pókhálós szögletben. Teltek a napok s hónapok. Csak hosszú idő múltán hallott egy kis neszt valamely zugolyban. Hogy oda néz, lát egy kis lyukból kikandikálni egy piczi szürke állatot, amelynek élénk apró sze-

mei voltak, apróka teste, rózsaszín lábacskaí s vékony farkinczája.

Mennyire elcsodálkozott, mikor a kis állat czinczogó hangon bemutatkozott:

»En vagyok, Czinczibella, a padlás királynője! Unatkozom, mondj egy mesét!«

Ekkor a fenyő elbeszélte neki a saját maga történetét, s az egerke nagy érdekel hallgatta.

Azontúl minden nap eljött hallgatni a fenyőfácska meséjét. De ez sem tartott sokáig. Egy nap valami durva kéz felkapta, levitte az udvarra, ott nagy tüzet rakott és bele dobta a kis fenyőt is. Mikor javában lobogott, végig gondolt egész életén, a fenyvesben töltött boldogtalan napjaira, a Karácsony-estére, majd arra az időre, amikor a padlásra a kis eger hallgatta meséit... és most az ő szomorúságos végére. Még egy nagyot lobbant a tűz, aztán kialudt, s a nagyra-vágó kis fának is vége volt örökre.

Tavasszal, hogy gólya, fecske haza tértek, hasztalan keresték a kis fenyőt, csak a veréb tudott felőle.

A gyermekek, akiknek annyi örömet szerzett, ott játszottak, kacagtak... eszökbe sem jutott a kicsi fenyőfa.

Oh, hát nem hátatlanság ez?

Franziából

Andrásffy Alice.

A TIZENKÉT APOSTOL.

HÁROMSZÁZ évvel Krisztus születése előtt élt egy édes anya, kinek tizenkét fia volt; de oly szegény és elhagyott állapotban élt, hogy már nem igen tudta, miből tartsa fenn őket. Minden nap Istenhez fohászzkodott, engedné meg, hogy az ő tizenkét fia a hirdetett Megváltóval együtt lehessen a földön. Mídon gondja mindinkább megszaporodott, egymás után kiküldötte fiait a világba, keressék meg a kenyerüket maguk. A legidősebbet Péternek hívták. Ez elindult, messze is járt már. Miután egy egész

napi utat tett meg, egy sűrű erdőben el-
tévedt. Kereste a kijáratot, de nem bírta
megtalálni, és mind mélyebbre tévedt be a
rengetegbe. Amellett úgy meggyötörte az
éhség, hogy alig volt jártányi ereje. Végre
egy elgyöngült, hogy fekvé köllött ma-
radnia. Már azt hitte, meghal. Ekkor
egyszerre egy kis fiút látott maga előtt,
aki csakugy sugárzott. Oly szép és nyájas
volt, akár egy angyal. A gyermek össze-
csapta kezecskéit, úgy hogy a fáradt
utának föl kellett néznie és rá pillanta-
nia. Ekkor a gyermek így szólt hozzá:
»Miért fekszel itt oly szomoruan?« —
»Oh!« — válaszolá Péter — »bolyongok
a nagy világban és keresem a hirdetett
Megváltót. Ez a legnagyobb kívánságom.«
Erre a gyermek így szólt: »Jőjj
velem és kívánságod teljesítve leszen.« —
Mégfogta Péternek a kezét és elvezette
a sziklák közé egy barlangba, ahol min-
den csillogott aranytól, ezüsttől és kris-
tálytól. A középben tizenkét bölcső állt
egymás mellett. Ekkor így szólt az an-
gyalka: »Feküdjél bele az első bölcsőbe
és aludjál egy keveset, majd én elringat-
lak.« — Ezt Péter meg is cselekedte.
Az angyalka énekelt neki, és addig rin-
gatta, míg elaludt. Míg Péter aludt, jött
a második testvére, akit szintén az an-
gyal vezetett be oda, és szintugy elrin-
gatta mint az elsőt. És jött egymás-
után a többi, míg mind a tizenkettő ott
pihent és aludt az aranyos bölcsőben.
Háromszáz évig aludtak így eladdig az
éjszakáig, amelyben a Megváltó született.
Ekkor fölbredtek mind, és együtt vol-
tak vele a földön, és elnevezték őket a
tizenkét apostolnak.

Németből fordította

Brüll Elli.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

**A szt. Ünnepek alkalmából ismét
annyi jó kívánság érkezett és érkezik
még egyre hozzám az én szeretett kis
olvasóim, az ő drága szüleik és hozzá
tartozóik részéről: hogy én csak egy**

**nagy, nagy öleléssel, s szivből fakadt,
forró köszönettel vagyok képes viszo-
nozni ekkora ragaszkodást és hűséget.
A Karácsony édes ünnepére, mely a mi
külön ünnepünk, mert a Szeretet jelé-
ben tündöklök az fölöttünk, melegíti
át és megvilágosítja lelkünket: adjon
nektek, adjon mindnyájunknak e szent
napok örömein tulterjedő, hosszú, tiszta
boldogságot!**
Forgó bácsi.

Ida néni. A mult szám programja meg-
hozta a kért választ. Csak meg van elégedve?
Mert F. b. nagyon az. — H. G. Alkalmát a
mai (21-ki) póstával már elmulasztotta, mert
a jelen szám szerkesztése egy héttel előbb
kezdődött. De a munka, ha idején érkezik is,
nem jó kapóra. Gyenge. — „Gy. néni“. A bé-
lyegeket köszönettel fogadom. — Ifj. Szöllősy
Lajos. Majd sorát ejtem a helyes munkácská-
nak. — „Aesopus“. A mese megfoghatatlan
módon elveszett. Tán telnek másodsor. — Szí-
nyei-Merse Rózsika. Meg fog jelenni. —
Andrástfy Alice. Ad 1. már egyszer megje-
lent: ad 2. a jelen szám fölvilágosít.

KIS ÉRTESETŐ.

„Busch“ a világon a legvigabb rajzoló, akit
ösmerek. Egész nemzedékek mulattak már az ő
humoros művein. Cziklay Lajos ültette át e mű-
veket honi nyelvünkre. Mult évben adott ki ket-
tőt: »Marcsi és Miska« az egyik, »Ugri Matyi«
a másik. Amaz két vásott gyerek mulatságos
lakolását rajzolja elénk; emez meg egy pákoz
hollófnak furaságait mutatja be ügyes versikék
kiséretében. A »Marcsi és Miska« 96, az »Ugri
Matyi« 80 rajtot foglal magában. Egy-egy
kötet ára 1 frt 80 kr., melyek minden könyv-
kereskedésben kaphatók.

„Kis Almanach“. Jeles magyar írók meséi és
elbeszélései vannak benne. Tartalma: A kis
princz és a zsellér-fiu. — Elvitte az ördög. —
Veréb apó meséi. — Jázon királyfi. — A tü-
csök-kastély. — A rózsza halála. — A kis
gidó. — Bélácska és az árva gyermek. — A mu-
zikáló kút. — Csip-csip csóka. — Az arany
kalász. — A kis árulkodó. — Popiel király. —
Mese a kis fehér egérről. — Gondolj reám. —
A tüzmadarak. — A virágok zendülése. — Az
eldobott hajszál. — A szegény Pali története. —
Két kis elefántról. A könyv kiállítása csinos.
Szines vászonkötésben 1 forint. Szines aranyo-
zott táblával ajándékkiadás: 1 forint 50 kraj-
czár. A »Kis Almanach«-ot Bródy Sándor
szerkesztette és mint a »Busch« két köte-
tét. Lampel Róbert (Wodianer F. és Fiai) udvari
könyvkereskedése adta ki.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

GYORSAN haladó idővel, mely elvezet a folyó év végéhez, a „KIS LAP“ is eljut most folyó kötetének a befejezéséhez. A **negyvenegyedik** kötet már ez, mely oda sorakozik elődei hosszú sorához, immár a harmadik évtizedben téve tanúságot egy jól megkezdett munka ritka sikeréről. Olyan sikerről, melynek legékesebben szóló bizonyossága az, hogy a nyomon, melyet a „KIS LAP“ tört és nyitott meg, azóta egész hosszú sora próbálkozik a hasonló vállalkozásoknak. Próbálkozik, de a nélkül, hogy a megtört nyomon mégis nyomába tudna lépni a „KIS LAP“-nak, mely folytonosan haladva, izmosodva, évről évre tökéletesedik és a magyar gyermekvilágnak ma már nélkülözhetetlen barátja, mulattatója és játszva oktatója.

Több mint két évtizedre terjedő pályafutása alatt a „KIS LAP“ oly mély gyökeret vert a magyar ifjúsági irodalomnak azelőtt parlag mezején, hogy mai nap már fölösleges arról szólni, milyen hivatást tölt be. Nincs az országnak olyan része, ahol nemcsak a mai gyermekvilág, hanem immár komoly hivatásnak élő felnőtt férfiak, gondos családanyák örömmel ne emlékeznének meg **Forgó bácsiról**, aki nekik is kedves szórakoztatójuk volt, serkentőjük a jóra, nemesre, hazafias érzésre, műveltségre. S bizony nyál azok, akik egykor annyi élvezetet, tanulságot nyertek a „KIS LAP“-ban, azok ma legbuzgóbb barátai, terjesztői, mert örömiük telik benne, ha a mai gyermekvilág is részesévé válik annak a nemes élvezetnek, melyet a gondosan, kipróbált módon szerkesztett gyermekujás nyújt kis olvasóknak s tudják, hogy **Forgó bácsit** annyi év laudatlan munkája csak mindinkább megerősítette buzgó igyekezetében.

Az új évben, mely felénk közeledik, csak fokozott kedvvel fogja **Forgó bácsi** folytatni a magyar gyermekvilágnak szentelt munkásságát, nem kételkedve, hogy fokozott pártfogásra is talál a szülőknél, kis olvasóknál egyaránt. Nem folyamodik nagyhangzú ígéretekhez, mert ugysis tudják mindenütt, mit nyújt; hosszú multja kezkesedik a jövőről. Halad tovább a biztos jó úton, melyen eddig a magyar gyermekvilágot vezette. Az új kötetben, mely a „KIS LAP“-nak immár **negyvenkettedik** köteté lesz, két hosszabb elbeszélés fog kezdődni, művészi rajzokkal. Az egyik „**Roszcson** **Ferke kalandjai szárazon és vizen**“ czímmel, a másik pedig egy érdekes elbeszélés a „**Sasztoll**“ és „**Ezüst barlang**“ írójától; ezzel együtt minden szám közölni fog, mint eddig, **kisebb beszélyeket**, szintén gyakran rajzokkal, ismeretterjesztő cikkeket, **tréfás meséket és komoly példázatokat** s szintén minden számban élénk, elszavalásra alkalmas **verseket**. A rajzok gazdagságára és művészi voltára, mint eddig, ezután is kiváló gond lesz. Fejtörő **rejtvények**, **jótekonysági** rovat, a kis olvasókkal való sűrű érintkezést fentartó **Forgó bácsi postája** változatlanul maradnak az eddigi jó beosztásban.

Miként évek hosszú során át, most is abban a biztos hitben szólítom sorakozásra kis híveimet, hogy a jövő évi új kötetnél megszaporodva leszünk ismét együtt. Aki eddig híve volt a „KIS LAP“-nak, bizonytal még új híveket is toborz maga mellé. A régieket és újakat egyformán szeretettel öleli magához

Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala kéri a t. előfizetőket, hogy megrendeléseiket mielőbb sziveskedjenek megújítani, nehogy a lap szétküldése fennakadást szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Égész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legczélszerűbb a posta-utalvány haszná-lata, a „KIS LAP“ kiadóhivatalához (Budapest, IV. Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendő.

A „Kis Lap“ kiadóhivatala.

Ujévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s általa minden hiteles könyvárusnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkedvességü ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Ferkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becsület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálja.	Az igazság napfényre jó.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becsületszó.	Egy levél a Szentírásból.
A helgolandi fiu.	Hűség és álnokság.
A hű szív.	Ki mint vet.
A jó tett is meghozza kamatjait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A magas északon.	Mylord Ca.
A megtért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy képpel ellátott kötetkének 50 kr.

Barthelemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthelemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté: Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetü képpel 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költemények, színmű és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte: *Fűssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból: Pulszky Ágost. Egy könyvomatú czimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban, arany szegéllyel 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és boru. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyvomatú képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

— **Szent László király,** történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

Ney P. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 színezett képpel s egy kőrajzzal 1 frt 70 kr.

A „KIS LAP“ némely évfolyamainak számos szép képpel diszesített kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.

A most megjelent 40-ik kötet díszes vászonkötésben 3 frt.

Schmid Kristóf általános elterjedt ifjusági iratai:

A pirostojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsató.
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélykék.	Nándor. — A Wolfsbühl
Tannenburgi Róza.	melletti kápolna.
Eustachius.	Jozafát királyfi.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A piros és fehér rózsák.
A jó Örzse.	A vadon virágai. —
A báránka.	Lajos.
Paulina.	Schmid Kristóf élet-
	rajza. — Színjátékok.

egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel ellátott kötetnek 70 kr.

Stylin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta: dr. Dulácska. 262 színes ábrával s fametszettel. Színes táblába kötve 2 frt 50 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. **Uj Robinson,** a magyar ifjuság számára fordítá: dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve 2 frt.

Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet vesztélyei. A francia Akadémia által koszorozott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította: Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.

Történeti képes A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfinainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta: a Jókendü bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések, egy képpel.) Emléül jó gyermekeknek gyűjtötte: *Fűssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.